

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Έτος 2021-2022

Τμήμα Εξειδίκευσης

Fuckerland

Βαγγέλης Μανουβέλος

Πειραιάς, Ιούνιος 2022

Ο Βαγγέλης Μανουβέλος εργάζεται στη Ziraat Bank Ελλάδας ως Διευθυντής Διαχείρισης Κινδύνων και διδάσκει Διεθνή Πολιτική Οικονομία στο ΕΑΠ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου με θέμα: «*Η τηλεοπτική αφήγηση στον 21ο αιώνα. Η περίπτωση των σειρών της πλατφόρμας Netflix*».

Έχει δημοσιεύσει διηγήματα στα περιοδικά Πανδώρα, Intellectum, Voices, Culture Book και στο diastixo.gr και έχει βραβευτεί σε διαγωνισμούς διηγήματος (diavasame.gr, εφημερίδα Το Βήμα). Το 2018 διακρίθηκε στον διαγωνισμό της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών σε δύο κατηγορίες: νουβέλα (*Πέρδικες*) και θεατρικό (*Είδα τον Σάββα να πετάει*). Το 2021 διακρίθηκε στον Διαγωνισμό Συγγραφής Θεατρικού Έργου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος (*Το τραγούδι του τρυποκάρυδου*).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6938694899

Email: emanouvelos@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Ανθή Τσιρούκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Fuckerland* του Βαγγέλη Μανουβέλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Στην πρώτη πράξη η Λίζα ταξιδεύει στις αναμνήσεις, τα όνειρα και τους εφιάλτες της και προσπαθεί να κατανοήσει τις σχέσεις της με τη μητέρα της Δώρα, τον αδερφό της Γιώργο και τον σύζυγό της Θοδωρή.

Στη δεύτερη πράξη αποκαλύπτεται η εφιαλτική πραγματικότητα της Λίζας, καθώς προσπαθεί να επιβιώσει στις συνθήκες μιας πολεμικής σύρραξης, μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς της.

Στο Fuckerland υπάρχουν δύο κόσμοι: ο φανταστικός, ο αλλοιωμένος, ο παραποιημένος της πρώτης πράξης, μέσα στο μυαλό της Λίζας, κι ο κόσμος της δεύτερης πράξης, ο πραγματικός, ο σκληρά πραγματικός, ο υπεύθυνος για τη διαστρέβλωση που έχει συντελεστεί στον πρώτο. Ο δεύτερος ερμηνεύει τον πρώτο, εξηγεί τη διαθλασμένη εικόνα.

Η Λίζα, ελκυστική και αναξιόπιστη, ευαίσθητη και ισχυρή, σαν μια άλλη Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, ταξιδεύει στα άγρια χρώματα του Fuckerland.

Τα πρόσωπα του έργου

Λίζα (45): μια Αλίκη στη Χώρα των Κτηνών

Θοδωρής (55): σύζυγος της Λίζας

Δώρα (70): μητέρα της Λίζας

Γιώργος (40): αδερφός της Λίζας

Πρώτη Πράξη

1.

Στη σκηνή η Λίζα προσπαθεί να ισορροπήσει επάνω σε ένα σχοινί. Φαίνεται να τα καταφέρνει μέχρι τη στιγμή που μπαίνει ο σύζυγος της Λίζας ο Θοδωρής.

Θοδωρής: Δε θα τα καταφέρεις.

Προς στιγμή φαίνεται να χάνει την ισορροπία της, όμως καταφέρνει να ισορροπήσει.

Θοδωρής: Ποτέ σου δεν το κατάλαβες.

Η Λίζα εξακολουθεί να καταφέρνει να ισορροπεί.

Θοδωρής: Παράτα τα Λίζα.

Η Λίζα προς στιγμή φαίνεται ότι θα πέσει.

Θοδωρής: Σταμάτα να κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις.

Η Λίζα εξακολουθεί να καταφέρνει να ισορροπεί.

Θοδωρής: Δε θα τα καταφέρεις.

Πάλι φαίνεται να χάνει την ισορροπία της, όμως καταφέρνει να ισορροπήσει.

Θοδωρής: Που να σε πάρει ξεροκέφαλη. Μια ζωή να κάνεις το μωρό. Μια ζωή να ζητάς την προσοχή των άλλων. Κατέβα κάτω αμέσως. Κατέβα κάτω γιατί αλλιώς... Που να σε πάρει.

Ο Θοδωρής φεύγει από τη σκηνή και η Λίζα συνεχίζει να ισορροπεί. Στη σκηνή μπαίνει η μητέρα της Λίζας η Δώρα και φαίνεται να προετοιμάζεται για κάποια επίσημη έξοδο.

Δώρα: Μα τι κάνεις; Ακόμη να ετοιμαστείς;

Η Λίζα εξακολουθεί να ισορροπεί.

Δώρα: Δε θα σε περιμένουν για πάντα Λίζα μου.

Η Λίζα εξακολουθεί να καταφέρνει να ισορροπεί.

Δώρα: Έλα αγάπη μου να σε βοηθήσω. Να φορέσεις εκείνο το υπέροχο φλοράλ τρουακιάρ που πήραμε το Σάββατο. Να σου χτενίσω τα μαλλάκια σου. Να γίνεις η μικρή μου πριγκίπισσα. Να με βοηθήσεις κι εσύ να κουμπώσω το φόρεμά μου.

Η Λίζα εξακολουθεί να καταφέρνει να ισορροπεί.

Δώρα: Δε θα τα καταφέρεις. Δεν το βλέπεις ότι δεν μπορείς;

Η Λίζα προς στιγμήν φαίνεται ότι θα πέσει.

Δώρα: Μα επιτέλους. Παράτα τα Λίζα.

Η Λίζα εξακολουθεί να ισορροπεί.

Δώρα: Ως πότε θα κάνεις την ηρωίδα; Ετοιμάσου να φύγουμε.

Η Δώρα φεύγει από τη σκηνή και η Λίζα συνεχίζει να ισορροπεί. Στη σκηνή μπαίνει ο αδερφός της Λίζας ο Γιώργος.

Γιώργος: Είσαι αντρακι. Πάντα ήσουν.

Η Λίζα φαίνεται να αντιδρά θετικά στην παρουσία του Γιώργου.

Γιώργος: Όταν ο γέρος μου την έμπαινε, εσύ ήσουν εκεί. Να μπεις μπροστά. Να με υπερασπιστείς. Να με βοηθήσεις να σταθώ στα πόδια μου.

Η Λίζα συνεχίζει να ισορροπεί.

Γιώργος: Αλλά τώρα... Τώρα είναι αλλιώς Λίζα. Δεν μπορώ να σε βλέπω εκεί πάνω. Σε παρακαλώ πολύ. Με πιάνει υψοφοβία. Δεν μπορώ να κοιτάζω άλλο.

Η Λίζα δείχνει να ανησυχεί.

Γιώργος: Δε θα τα καταφέρεις. Δεν το βλέπεις ότι δεν μπορείς;

Η Λίζα εξακολουθεί να ισορροπεί.

Γιώργος: Μα επιτέλους. Παράτα τα Λίζα.

Ο Γιώργος φεύγει από τη σκηνή και η Λίζα συνεχίζει να ισορροπεί. Ένας μεγάλος καθρέφτης εμφανίζεται κι αντικατοπτρίζει το είδωλό της. Η Λίζα αρχίζει να ανασαίνει βαριά ενώ συνεχίζει να ισορροπεί.

Λίζα: Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω... το περπάτημα του αετού... το πέταγμα της γάτας. Το ένα πόδι πίσω από το άλλο... τα πρώτα μου βήματα... εδώ στη Γη... στη ζωή... στη ζωή... Με δύναμη, με σιγουριά. Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω. Ήξερα την κατεύθυνση, ήξερα τον δρόμο. Μόνη έφτιαξα την ιστορία μου. Μόνη το μέλλον μου. Ξέρω την πορεία μου, ξέρω τον δρόμο μου. Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω.

Ένα καθρέφτης εμφανίζεται μπροστά στο σχοινί στο οποίο ισορροπεί η Λίζα. Εκείνη προσπαθεί να καταλάβει πως θα μπορέσει να ξεπεράσει το εμπόδιο. Κοιτάζει το είδωλό της στον καθρέφτη και ξεκινά να το χαϊδεύει.

Λίζα: Δε θα τα καταφέρεις Λίζα. Παράτα τα Λίζα. Δεν είναι για σένα. Το ένα πόδι πίσω από το άλλο... τα πρώτα μου βήματα... εδώ στη Γη... στη ζωή... στη ζωή... Με δύναμη, με σιγουριά. Ηλίθια, ηλίθια, ηλίθια. Δε θα τα καταφέρεις ηλίθια.

Στο χέρι της Λίζας βρίσκεται ένα μεγάλο αιχμηρό αντικείμενο, που μοιάζει σαν καπάκι κονσόρβας. Η Λίζα το περιεργάζεται και το κοιτάζει με απορία.

Λίζα: Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Εμπρός λοιπόν. Τέλειωνε μια ώρα αρχύτερα...

Η Λίζα καρφώνει το αντικείμενο στην κοιλιά της με αποτέλεσμα να πέσει από το σχοινί. Στη σκηνή μπαίνει η Δώρα, κατευθύνεται προς το μέρος της Λίζας και την παίρνει αγκαλιά.

2.

Στη σκηνή βρίσκεται η Λίζα στην αγκαλιά της Δώρας. Στην κοιλιά της Λίζας υπάρχει καρφωμένο ένα μεγάλο αιχμηρό αντικείμενο. Η Δώρα προσπαθεί να την καθυσχύσει.

Λίζα: *(ουρλιάζοντας)* Βγαλ' το.

Δώρα: *(ήρεμα)* Ηρέμησε

Λίζα: Βγαλ' το.

Δώρα: Ησύχασε μωρό μου.

Λίζα: Πώς να ησυχάσω; Δεν το βλέπεις; Βγαλ' το, τράβηξ' το και βγαλ' το!

Δώρα: Ναι, αγάπη μου.

Λίζα: Γιατί το κάνεις αυτό;

Δώρα: Ηρέμησε

Λίζα: *(κλαίγοντας)* Γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί δε με βοηθάς;

Δώρα: *(ήρεμα)* Ναι, αγάπη μου. Ηρέμησε.

Η Λίζα προσπαθεί να μετακινηθεί αλλά δυσκολεύεται.

Λίζα: Να σε πάρει. Βοήθησέ με.

Δώρα: Ναι, μωρό μου.

Η Λίζα προσπαθεί να σηκωθεί.

Δώρα: Έλα να σηκωθούμε.

Λίζα: Δεν μπορώ. Δεν το βλέπεις;

Δώρα: Έλα σιγά σιγά.

Λίζα: Δεν μπορώ.

Η Δώρα βοηθάει τη Λίζα να σηκωθεί.

Δώρα: Έλα... έλα...

Λίζα: Δεν μπορώ.

Η Δώρα καταφέρνει να σηκώσει τη Λίζα όρθια.

Δώρα: Ωραία... Είδες;

Λίζα: *(εκνευρισμένη)* Με δουλεύεις;

Δώρα: Όχι αγάπη μου.

Λίζα: Πάρε τηλέφωνο να έρθει ασθενοφόρο. Κάνε κάτι.

Δώρα: Εδώ είμαι αγάπη μου. Εδώ θα τα καταφέρουμε μαζί.

Λίζα: Θα τα καταφέρουμε μαζί; Τρελάθηκες; Κάνε κάτι. Πάρε τηλέφωνο.

Δώρα: Ναι μωρό μου. Θα πάρω αμέσως. Τον πατέρα σου.

Η Λίζα προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τι της λέει.

Λίζα: *(ξαφνιασμένη)* Μα τι λες;

Δώρα: Θα πάρω τον πατέρα σου. Αυτός θα ξέρει τι πρέπει να κάνουμε.

Λίζα: Ο πατέρας μου. Αυτό το κάθαρμα έχει πεθάνει δέκα χρόνια.

Δώρα: Φτου, φτου, φτου, φτου. Τι είναι αυτά που λες Λίζα μου;

Λίζα: Ποια είσαι; Πες μου ποια είσαι.

Δώρα: Αγάπη μου, τι λες;

Λίζα: *(εκνευρισμένη)* Τι έκανες στη μητέρα μου;

Δώρα: Μα... Είναι φοβερό. Εννοείς ότι...

Λίζα: Τι έκανες στη μητέρα μου;

Δώρα: *(ξεκαρδίζεται)* Εννοείς ότι πήρα τη θέση της μητέρας σου; Ότι πήρα τη θέση μου;

Λίζα: Τι έκανες στη μητέρα μου;

Δώρα: Να χαρείς Λίζα μου...

Λίζα: Ποια είσαι εσύ; Πες μου ποια είσαι;

Η Λίζα φαίνεται πως είναι έτοιμη να λιποθυμήσει.

Δώρα: Πρέπει να καθίσεις. Πρέπει να ηρεμήσεις. Όλη αυτή η ένταση.

Λίζα: Ποια είσαι; Πες μου ποια είσαι.

Δώρα: Δε νομίζεις ότι το παράκανες;

Λίζα: Παράκανα; Μα δε με βλέπεις; Βοήθησέ με.

Δώρα: Μια ζωή τα ίδια Λίζα. Μια ζωή η ίδια ιστορία.

Λίζα: *(λυπημένη)* Αυτό ήμουν πάντα για σένα...

Δώρα: Σου είπα να ετοιμαστείς να φύγουμε. Έχω κανονίσει με τη Ρένα.

Λίζα: ...η ίδια ιστορία...

Δώρα: Θα πάμε σπίτι της. Θέλει να σου γνωρίσει έναν πολύ καλό νεαρό.

Λίζα: *(αλλάζοντας διάθεση)* Νεαρό;

Δώρα: Εντάξει μπορεί να μην είναι πολύ νεαρός. Αλλά είναι εξαιρετική περίπτωση.

Να βάλεις το φλοράλ φόρεμά σου. Αυτό που πήρες το Σάββατο.

Λίζα: Δεν είναι πολύ επίσημο;

Δώρα: Είναι μια χαρά. Αλλά μάλλον... Όχι, όχι, όχι... Να μην το βάλεις. Σήμερα είναι Τρίτη. Και ξέρεις πολύ καλά τι δεν κάνουμε την Τρίτη.

Λίζα: Την Τρίτη δεν φοράμε ποτέ καινούργια ρούχα.

Δώρα: Αγάπη μου νομίζω ότι αυτή η περίπτωση θα πάει πολύ καλά.

Λίζα: Κι ο Θεodorής;

Δώρα: Ποιος είναι πάλι αυτός; Δεν εννοείς αυτόν με τις ξυρισμένες μασχάλες;

Λίζα: Νομίζω μ' αρέσει.

Δώρα: Η Ρένα θα σου γνωρίσει έναν πραγματικό άντρα. Να μπορείς να στηριχτείς πάνω του. Να ξέρεις ότι θα προσέχει και θα αγαπάει τα παιδιά σου.

Λίζα: Τα παιδιά μου; Δεν θα 'ναι και δικά του;

Δώρα: Μη λες ανοησίες Λίζα μου. Για κάθε άνθρωπο μόνο η μάνα του υπάρχει. Οι άλλοι όλοι είναι μόνο σκιές.

Λίζα: Κι εσύ για μένα;

Δώρα: Το ίδιο κι εγώ για σένα. Μόνο εγώ υπάρχω.

Λίζα: *(θυμάται το αιχμηρό αντικείμενο)* Γιατί δε με βοηθάς;

Δώρα: Θεε να σου πω ένα τραγούδι;

Λίζα: Τραγούδι; Θα με βοηθήσει ένα τραγούδι;

Δώρα: Είμαι σίγουρη, αλλά πρέπει να τραγουδήσεις μαζί μου...

Λίζα: Αν το ξέρω...

Η Δώρα ξεκινά να τραγουδά.

Δώρα: Μ' όλες τις πόρτες ανοιχτές

Είμαι το ρεύμα του αέρα

Ειμ' ένα σπίτι αδειανό

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Σαν ερημονήσι

Πνιγμένο απ' τη θάλασσα

Κι οι ακτές μου σιωπηλές

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Λίζα: *(χειροκροτεί ενθουσιασμένη)* Τραγουδάς τόσο ωραία... Εγώ είμαι τελείως φάλτσα...

Δώρα: Ομορφιά ξεθωριασμένη

Γυμνή το καταχείμωνο

Είμαι σώμα πεινασμένο

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Φαγωμένη απ' το σαράκι
Νεκρή σε γυάλινο φέρετρο
Γεμίζω ρυτίδες
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Κι αν αργήσεις συ να 'ρθεις
Θα μ' έχουν βάλει μεσ' τη γη
Μόνη, άσχημη κι ωχρή
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Λίζα: *(αλλάζει διάθεση)* Πάει πολύ. Δεν αντέχω άλλο. Είναι φορική.

Δώρα: Είσαι κουρασμένη αγάπη μου. Αυτό είναι όλο.

Λίζα: Όλη σου τη ζωή με μισούσες. Κανείς δε μ' αγάπησε.

Δώρα: Λίζα μου είναι Τρίτη σήμερα. Αυτό είναι όλο. Δε χρειάζεται ν' αναστατώνεσαι.

Λίζα: Δηλαδή να μη βάλω το φλοράλ φόρεμα;

Δώρα: Όχι, όχι, όχι... ούτε να το συζητάς. Θα βάλεις αυτό το υπέροχο μαύρο. Την Τρίτη δε φοράμε καινούργια ρούχα ποτέ..

Η Δώρα της φέρνει ένα μαύρο φόρεμα.

Δώρα: Έλα λοιπόν. Έλα να σε βοηθήσω ν' αλλάξεις.

Λίζα: Πραγματικά... θα με βοηθήσεις;

Δώρα: Μα τι είναι αυτά που λες; Ενοείται θα σε βοηθήσω.

Λίζα: Είμαι χαρούμενη.

Η Δώρα πλησιάζει τη Λίζα και έκπληκτη κοιτάζει το αιχμηρό αντικείμενο σαν να το βλέπει πρώτη φορά.

Δώρα: Πάλι τα ίδια Λίζα;

Λίζα: *(απολογητικά)* Δεν έκανα τίποτα.

Δώρα: Ξέρεις τι σιέφτομαι Λίζα; Ότι τελικά είσαι ένα μικρό παιδί.

Λίζα: Γιατί το λες αυτό;

Δώρα: Κάνεις τα πάντα για να τραβήξεις την προσοχή μας. Κι όταν τα καταφέρνεις
κι έχεις τα μάτια όλων μας στραμμένα πάνω σου... Ξέρεις τι κάνεις;

Λίζα: Τι κάνω;

Δώρα: Μας κατουράς στη μούρη.

Λίζα: Στην κατάσταση μου και μου επιτίθεσαι έτσι; Αυτό είναι απαράδεκτο...

Δώρα: *(δείχνοντας το αιχμηρό αντικείμενο)* Αυτό εδώ εννοείς;

Η Δώρα πλησιάζει τη Λίζα και προσπαθεί να τραβήξει το αιχμηρό αντικείμενο.

Λίζα: Σταμάτα, σταμάτα. Με πονάς.

Δώρα: Ηρέμησε... Ηρέμησε... Δε θα πονέσεις.

Λίζα: Σταμάτα

Στη σκηνή μπαίνει ο Θοδωρής με ένα λάστιχο και ξεκινά να γεμίζει μια τεράστια γυάλινη δεξαμενή η οποία εμφανίζεται στη σκηνή.

Δώρα: Άκου το νερό που τρέχει. Αυτό θα σε ηρεμήσει.

Λίζα: Όχι, πονάω.

Δώρα: Δεν είναι τίποτα.

Η Δώρα τραβάει αποφασιστικά το αιχμηρό αντικείμενο. Η Λίζα ουρλιάζει.

Δώρα: Τι σου είπα; Δεν ήταν τίποτα. Ετοιμάσου να φύγουμε. Τώρα!

Η Δώρα φεύγει από τη σκηνή.

3.

Στη σκηνή ο Θοδωρής με ένα λάστιχο γεμίζει τη γυάλινη δεξαμενή με νερό.

Θοδωρής: Καρφάκι δε σου καίγεται.

Λίζα: Τι πράγμα;

Θοδωρής: Είτε ζούμε, είτε πεθάνουμε... Δε δίνεις μία.

Λίζα: *(σατισμένη)* Μία...

Θοδωρής: Για μένα και τα παιδιά λέω.

Λίζα: Ναι, ναι... εσύ και τα παιδιά.

Θοδωρής: Είναι απέναντι.

Λίζα: Απέναντι;

Θοδωρής: Τα παιδιά είναι στην Αρετή και...

Η Λίζα φαίνεται χαμένη.

Θοδωρής: ...στον Θωμά. Σου συμβαίνει κάτι;

Η Λίζα προσπαθεί να καταλάβει τι κάνει ο Θοδωρής.

Λίζα: Τι κάνουν απέναντι;

Θοδωρής: Παίζουν με τα παιδιά τους. Τι θες να κάνουν; Πολύ παράξενη είσαι.

Λίζα: Όχι, εντάξει είμαι.

Θοδωρής: Ετοιμασες φαγητό;

Λίζα: Εεεε...

Θοδωρής: *(αγριεμένα)* Σε ρώτησα εάν ετοιμασες φαγητό;

Λίζα: Δεν νομίζω...

Θοδωρής: Πάλι τα ίδια; Δε γίνεται κάθε φορά τα παιδιά να τρώνε κονσέρβες.

Λίζα: Κονσέρβες;

Η Λίζα φαίνεται να συνειδητοποιεί ότι το αιχμηρό αντικείμενο που είχε στην κοιλιά της ήταν το καπάκι μιας κονσέρβας.

Θοδωρής: Που ξέρεις τι βάζουν μέσα;

Λίζα: Θα ετοιμάσω κάτι τώρα. Δεν θα μου πάρει πολύ. Το πολύ σε δέκα λεπτά θα είναι έτοιμα.

Θοδωρής: Με κοροϊδεύεις;

Λίζα: Εεεε...

Θοδωρής: Εσύ θες μια ώρα να τηγανίσεις ένα αβγό.

Λίζα: Θα κάνω γρήγορα.

Θοδωρής: Πεινάω. Πάρε πίτσες.

Λίζα: Εεεε... Ναι...

Θοδωρής: Στα παιδιά πάρε μαργαρίτα, τις άλλες δεν τις τρώνε. Έτσι τα μαθές.

Λίζα: Ναι...

Θοδωρής: Στη βάση να βάλουν μοτσαρέλα. Μη σου βάλουν γιούντα και μαλακίες, θα τις φας μόνη σου. Όλες.

Λίζα: *(δείχνοντας να θυμάται ένα περιστατικό)* ...

Θοδωρής: Δε μιλάς;

Λίζα: *(χαμηλόφωνα)* Ναι...

Θοδωρής: Δεν σ' ακούω.

Λίζα: *(πιο δυνατά, αλλά φοβισμένα)* Θα βάλουν μοτσαρέλα...

Θοδωρής: Τέλειωσε το λοιπόν. Και πήγαινε φέρε τα παιδιά.

Λίζα: *(σαστισμένη, δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει)* Ναι...

Θοδωρής: Δεν θέλω να μένουν συνέχεια μ' αυτόν τον καβαλημένο τον Θωμά. Να λέει συνέχεια πόσο φοβερός είναι. Ότι θα φύγει κι απ' αυτή τη δουλειά, που πήγε μόλις δύο μήνες πριν, επειδή έχει καινούργια πρόταση...

Η Λίζα προσπαθεί να παραγγείλει πίτσες από το κινητό της.

Θοδωρής: Μια κινέζικη εταιρία πληροφορικής που θέλει ν' ανοίξει γραφείο στην Αθήνα και φυσικά ζήτησαν από εκείνον να το ξεκινήσει... επειδή άκουσον άκουσον... δεν εμπιστεύονται κανέναν άλλον... κι έτσι θα αναγκαστεί να αφήσει μια δουλειά στην οποία τον σέβονταν και τον εκτιμούσαν...

Λίζα: *(μπερδεμένη)* Ναι...

Θοδωρής: Αρχίδια. Ούτε να τον ξέρουν δεν ήθελαν. Κατάλαβαν τι παλτό είναι και τον πέταξαν έξω κακήν κακώς. Όμως της το αναγνωρίζω. Είναι γάτα. Που πάει και τα βρίσκει αυτά τα ζώα και τον πληρώνουν; Δεν ξέρω. Αποκλείεται να παίρνει τόσα λεφτά όσα λέει. Αλλά και πάλι...

Λίζα: Για τον Θωμά δεν μιλούσες;

Θοδωρής: Ποιόν Θωμά παιδί μου; Όλα εκείνη τα κάνει. Αν δεν ήταν η Αρετή κι οι γνωριμίες της αυτός θα ήταν ένα τίποτα. Όχι δουλειές δεν θ' άλλαζε... ούτε μαντήλι να κιάψει δεν θα είχε... Αλλά βλέπεις... Κάποιοι είναι τυχεροί...

Λίζα: Τυχεροί;

Θοδωρής: Ναι Λιζάκι. Αυτό λέγεται τύχη κοπέλα μου. Ενώ το άλλο λέγεται ατυχία.

Λίζα: Το άλλο;

Θοδωρής: Παρήγγειλες;

Λίζα: *(αγχωμένη)* Δεν ξέρω... δεν είμαι σίγουρη...

Θοδωρής: Για τα παιδιά πήγες;

Λίζα: Αμέσως... αμέσως θα πάω...

Η Λίζα δείχνει να μην ξέρει προς τα πού πάει.

Θοδωρής: *(δείχνοντας με το χέρι του προς τη Λίζα)* Κι αν όλο αυτό Λιζάκι δε λέγεται ατυχία... ήθελα να 'ξερα τι σκατά λέγεται;

Παύση. Η Λίζα δείχνει απογοητευμένη που δεν μπορεί να τον ικανοποιήσει. Ο Θοδωρής αποφεύγει να την κοιτάξει και συνεχίζει να γεμίζει τη δεξαμενή με νερό.

Λίζα: Τι κάνεις;

Θοδωρής: Εσύ τι βλέπεις;

Λίζα: Γιατί μαζεύεις το νερό;

Θοδωρής: *(γελώντας)* Πάλι τα ίδια;

Λίζα: Τα ίδια;

Θοδωρής: Ξέχασες πάλι;

Λίζα: Ποιο πράγμα;

Θοδωρής: Σήμερα είναι η μέρα του μπάνιου σου.

Λίζα: Του μπάνιου μου; Εδώ έξω θα κάνω μπάνιο;

Θοδωρής: Φυσικά αγάπη μου. Που αλλού; Δεν πιστεύω να νόμιζες ότι θα έκανες μέσα στο σπίτι;

Λίζα: Δεν καταλαβαίνω...

Θοδωρής: Σήμερα είναι η μέρα της θεραπείας. Πόσες φορές θα λέμε πάλι το ίδιο;

Λίζα: Της θεραπείας; Τι είναι αυτά που λες;

Ο Θοδωρής αφήνει το λάστιχο να συνεχίζει να γεμίζει τη δεξαμενή και κατευθύνεται προς το μέρος της Λίζας. Ξεκινάει να ξεντύνει τη Λίζα.

Θοδωρής: Αυτό πάει πολύ Λίζα.

Λίζα: Ποιο πράγμα;

Θοδωρής: Κάθε φορά να κάνεις την ανήξερη. Κάθε φορά να πιστεύεις ότι θα κάνω πίσω.

Λίζα: Δεν καταλαβαίνω...

Θοδωρής: Ε λοιπόν δεν θα κάνω πίσω. Ούτε σήμερα, ούτε ποτέ. Οι συμφωνίες είναι συμφωνίες και πρέπει να τηρούνται.

Λίζα: Ναι... φυσικά...

Θοδωρής: Πάλι καλά.

Ο Θοδωρής συνεχίζει να ξεντύνει τη Λίζα.

Λίζα: Απλά...

Θοδωρής: Ναι;

Λίζα: Θα μπορούσες μήπως...

Θοδωρής: ...να σου θυμίσω τη συμφωνία; Πες μου πως είναι αυτό. Πες μου πως εξακολουθείς να κάνεις την ανίδη.

Λίζα: Όχι, όχι...

Θοδωρής: Πες μου πως δεν θυμάσαι τον γάμο μας. Τη συμφωνία μας...

Λίζα: Όχι, όχι.

Θοδωρής: Τον μήνα του μέλιτος στις Μαλδίβες... Εγώ τήρησα όλη τη συμφωνία... Έπαιξα τον ρόλο μου και με το παραπάνω... Το μόνο που ζητήθηκε από σένα ήταν να ξεχάσεις αυτούς τους μπάσταρδους...

Λίζα: Ναι, ναι... Τους έχω ξεχάσει ήδη.

Θοδωρής: Τους έχεις;

Λίζα: Ναι, ναι.

Θοδωρής: Για ποιους σου μιλάω Λίζα;

Λίζα: Εεε... Δεν ξέρω... Αφού τους έχω ξεχάσει...

Θοδωρής: Με δουλεύεις;

Λίζα: Όχι βέβαια.

Θοδωρής: Δεν έχεις ιδέα για ποιους σου μιλάω... Το θέμα δεν είναι να ξεχάσεις τους ίδιους. Το θέμα είναι να ξεχάσεις αυτά που σου έκαναν...

Λίζα: Τα ξέχασα ήδη... Τι μου κάνανε; Δεν θυμάμαι τίποτα. Λευκό χαρτί. Tabula rasa...

Θοδωρής: Κι ο μόνος τρόπος να ξεπεράσεις κάτι τόσο βίαιο Λίζα...

Λίζα: *(φοβισμένη)* Ναι...

Θοδωρής: Τι ναι; Είναι μέσω της θεραπείας.

Λίζα: Όχι, όχι... Τι είναι αυτά που λες;

Ο Θοδωρής ξεντύνει τελείως τη Λίζα και την αρπάζει από τα μαλλιά. Την κατευθύνει προς τη δεξαμενή και την ανεβάζει στον βατήρα της δεξαμενής προκειμένου να την ρίξει μέσα.

Θοδωρής: Δεν θα μπορέσεις να ξεχάσεις διαφορετικά Λίζα.

Λίζα: Άφησέ με...

Θοδωρής: Δεν υπάρχει άλλη λύση.

Λίζα: Όχι... Άφησέ με... Έχω ξεχάσει.

Θοδωρής: Πρέπει να ζήσεις κάτι πιο δυνατό.

Λίζα: Σε παρακαλώ...

Θοδωρής: Πιο βίαιο.

Λίζα: Σε παρακαλώ...

Θοδωρής: Τη βία μόνο με βία τη ξορκίζεις Λίζα.

Λίζα: Όχι, όχι...

Θοδωρής: Κι αυτό που πρέπει να ξορκίσεις Λίζα. Αυτό που πρέπει να ξεχάσεις...

Ο Θοδωρής έχει φτάσει με τη Λίζα στον βατήρα, στην άκρη της δεξαμενής.

Λίζα: Σε παρακαλώ...

Θοδωρής: Καρδούλα μου... Αυτό που πρέπει να ξορκίσεις Ήταν τόσο βίαιο. Τόσο σιγαμένο. Που δεν το άντεξες. Αλλά τώρα...

Ο Θοδωρής ρίχνει τη Λίζα μέσα στη δεξαμενή. Η Λίζα είναι γυμνή μέσα στη δεξαμενή και προσπαθεί να μείνει στην επιφάνεια.

Θοδωρής: Τώρα θα εξαγνιστείς. Τώρα όλες σου οι αμαρτίες θα συγχωρεθούν. Γιατί αυτό το νερό είναι αγιασμένο. Αυτό το νερό σφύζει από αγάπη. Πάλλεται απ' τον έρωτά μας.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Η Λίζα κάνει άγαρμπες κινήσεις μέσα στο νερό, δείχνοντας πως δεν ξέρει κολύμπι.

Θοδωρής: Αυτό το νερό σφύζει από τη δική μας την αγάπη. Τα δικά μας φιλιά.

Λίζα: Δε ξέρω κολύμπι...

Θοδωρής: Τα δικά μας χάρδια.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Ξέχασέ τα όλα. Ξέχασέ τα όλα καρδούλα μου.

Ο Θοδωρής είναι πάνω από το κεφάλι της Λίζας και το βουτάει μέσα στο νερό.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Άφησε το νερό να σ' εξαγνίσει.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Το νερό Λίζα...

Ο Θοδωρής χτυπάει τα χέρια της Λίζας, όταν προσπαθεί να κρατηθεί από τις άκρες της δεξαμενής. Πιάνει πάλι το κεφάλι της και το βουτάει μέσα στο νερό.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Το νερό θα σε βοηθήσει.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Σβήσε τη φωτιά.

Λίζα: Βοήθεια... βοήθεια...

Θοδωρής: Σβήσε τη φωτιά.

Σκοτάδι. Η Λίζα χάνει τις αισθήσεις της μέσα στη δεξαμενή και αιωρείται αναίσθητη μέσα στο νερό. Ο Θοδωρής φεύγει από τη σκηνή. Ακούγεται η Δώρα να τραγουδάει το τραγούδι της πρώτης σκηνής.

Δώρα: Μ' όλες τις πόρτες ανοιχτές

Είμαι το ρεύμα του αέρα

Ειμ' ένα σπίτι αδειανό

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Σαν ερημονήσι

Πνιγμένο απ' τη θάλασσα

Κι οι ακτές μου σιωπηλές

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Η Λίζα φαίνεται να συνέρχεται μέσα στη δεξαμενή και προσπαθεί να ανεβεί στην επιφάνεια του νερού. Τα καταφέρνει παίρνοντας βαθιά ανάσα μόλις κρατηθεί από τις άκρες της δεξαμενής. Η Λίζα βγαίνει από τη δεξαμενή, κατευθύνεται προς τα ρούχα της και ντύνεται. Η δεξαμενή απομακρύνεται από τη σκηνή και στη θέση της εμφανίζεται ένας κήπος από ηλιοτρόπια. Κατά τη διάρκεια αυτών των αλλαγών ακούγεται το δεύτερο μέρος του τραγουδιού της Δώρας.

Δώρα: Ομορφιά ξεθωριασμένη

Γυμνή το καταχείμωνο

Είμαι σώμα πεινασμένο

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Φαγωμένη απ' το σαράκι
Νεκρή σε γυάλινο φέρετρο
Γεμίζω ρυτίδες
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Κι αν αργήσεις συ να 'ρθεις
Θα μ' έχουν βάλει μεσ' τη γη
Μόνη, άσχημη κι ωχρή
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

4.

Στη σκηνή ο Γιώργος κρύβεται ανάμεσα σε ψηλά ηλιοτρόπια και προσπαθεί να τρομάξει τη Λίζα.

Γιώργος: Εδώ

Η Λίζα σαστισμένη προσπαθεί να καταλάβει ποιος είναι.

Γιώργος: Εδώ

Λίζα: Ποιος είναι;

Γιώργος: Κούκου

Λίζα: Ποιος είσαι;

Γιώργος: Χρόνια πολλά!

Λίζα: Τι;

Γιώργος: Χρόνια πολλά!

Λίζα: Γιώργο;

Γιώργος: Πως τα πέρασες;

Λίζα: Που;

Γιώργος: Σήμερα χαζούλα. Πως τα πέρασες;

Λίζα: Δεν καταλαβαίνω...

Ο Γιώργος εμφανίζεται πίσω από τα ηλιοτρόπια.

Γιώργος: Σήμερα που γίνεσαι ένα χρόνο ομορφότερη... Πως τα πέρασες;

Λίζα: Δεν έχω γενέθλια σήμερα.

Γιώργος: (γελώντας) Μα τι λες... Δεν είναι δυνατόν να μη θυμάσαι τα γενέθλιά σου.

Λίζα: Είναι σήμερα;

Γιώργος: Μα φυσικά. Σαν σήμερα ο καλός θεούλης σε έφερε στη ζωή.

Λίζα: Είμαι σίγουρη πως δεν είναι σήμερα.

Γιώργος: Όπως και να χει, είμαι πολύ τυχερός. Θα μου χαρίσετε λοιπόν αυτόν τον χορό ωραία μου κυρία;

Λίζα: Από πότε σ' αρέσει να χορεύεις;

Γιώργος: Από πάντα. Απλά δεν με ρώτησες ποτέ σου.

Λίζα: Κι όμως. Θυμάμαι καλά. Πάντα καθόσουν στη γωνία και κοιτούσες. Τίποτα άλλο. Μόνο κοιτούσες.

Γιώργος: Ήρθε λοιπόν η ώρα να το αλλάξουμε αυτό.

Λίζα: Να το αλλάξουμε;

Ο Γιώργος πιάνει τη Λίζα από τους ώμους και ξεκινά να την περιστρέφει. Τα βήματα φαίνονται αλλόκοτα, όμως η Λίζα τα ακολουθεί χωρίς πρόβλημα.

Λίζα: Απίστευτο Γιώργο. Εσύ ξέρεις τα βήματα καλύτερα κι από μένα.

Γιώργος: Εκεί από τη γωνία, μετρούσα καλά όλα τα βήματα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Γιώργος – Λίζα: Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Γιώργος: Ξανά...

Γιώργος – Λίζα: Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Λίζα: Ωραία Γιώργο. Μια χαρά...

Γιώργος: Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Λίζα: Φτάνει...

Γιώργος: Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Λίζα: Φτάνει...

Γιώργος: *(αγριεμένα)* Θα σταματήσουμε όταν το πω εγώ. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πέντε, έξι, επτά, οκτώ...

Ο Γιώργος πιάνει τη Λίζα από τη μέση και προσπαθεί να τη φιλήσει. Η Λίζα γυρνάει το κεφάλι της από την άλλη πλευρά. Ο Γιώργος γελάει και την παίρνει αγκαλιά.

Γιώργος: Θυμάσαι τα καλοκαίρια στο χωριό;

Λίζα: ...

Γιώργος: Ετοιμαζόμασταν να πάμε στη παραλία, κι εσύ έκανες τον μικρό χορό σου.

Λίζα: ...

Γιώργος: Για τα μάτια μου μόνο. Κι όχι μόνο για τα μάτια μου *(κουνάει σεξουαλικά τον καβάλο του)*

Λίζα: ...

Γιώργος: Δε σε ενδιέφεραν μόνο τα μάτια μου αδερφούλα.

Λίζα: Σταμάτα.

Γιώργος: Ήθελες και κάτι άλλο. Πάντα ήθελες κάτι άλλο.

Λίζα: Άσε με...

Ο Γιώργος φιλάει τη Λίζα στο λαιμό και την χαϊδεύει στο στήθος και κάτω από τη μέση.

Γιώργος: Θυμάσαι τότε που ξεγεννήσαμε την κατσίκια; Τα αίματα που γέμισαν όλο το χωράφι. Τον ομφάλιο λώρο που φοβόσουν να κόψεις. Μου το είπες τότε. Μου το πες ξεκάθαρα με τα μάτια σου. Ότι θες κι εσύ ένα μωράκι. Να κλαίει και να ουρλιάζει και να μην ξέρει τι του γίνεται. Και να του τα μάθεις όλα εσύ...

Λίζα: Άσε με...

Η Λίζα φαίνεται να συνειδητοποιεί πως πρέπει να πάει με τα νερά του. Ξεκινάει να παίζει το παιχνίδι του.

Γιώργος: Θυμάσαι που σχεδόν με παρακάλαγες με τα ματάκια σου να σου δώσω ένα μωράκι. Να κάνουμε το δικό μας κατσιάκι. Να του μάθουμε να μιλάει... Μπε... μπε... μπε... μπε... Άντε λοιπόν. Μπε... μπε... μπε... μπε...

Λίζα: Μπε... μπε... μπε... μπε...

Γιώργος: Έτσι μπράβο Λιζάκι. Δεν μπορώ να του μάθω μόνος μου να μιλάει.

Λίζα: Μπε... μπε... μπε... μπε...

Γιώργος: Είσαι φοβερή. Θα γίνεις η καλύτερη μητέρα του κόσμου.

Λίζα: Μπε... μπε... μπε... μπε...

Γιώργος: Τι πάθος.

Λίζα: Μπε... μπε... μπε... μπε...

Γιώργος: Τι αφοσίωση.

Λίζα: Ναι, αλλά πρέπει να με βοηθήσεις κι εσύ.

Γιώργος: Φυσιικά, θα έκανα τα πάντα για το παιδί μας.

Λίζα: Να... σιέφτομαι να του φτιάξουμε ένα στεφάνι, για να τον καλωσορίσουμε...

Γιώργος: Που έφερε τόση χαρά στη ζωή μας...

Λίζα: Που ολοκλήρωσε τη σχέση μας...

Γιώργος: Που έδωσε νόημα στον έρωτά μας...

Λίζα: Ένα υπέροχο στεφάνι από ηλιοτρόπια...

Γιώργος: Καταπληκτική ιδέα.

Λίζα: Ένα φωτεινό, κατακίτρινο στεφάνι γύρω απ' τα γουρλωτά μάτια του.

Γιώργος: Ας ξεκινήσουμε αμέσως. Είμαι τόσο ενθουσιασμένος.

Λίζα: Κι εγώ. Πολύ.

Ο Γιώργος κατευθύνεται προς τα ηλιοτρόπια και η Λίζα τον ακολουθεί με προσοχή από κοντά.

Γιώργος: Πρέπει να κόψουμε μακριά τα κοτσάνια για να φτιάξουμε το στεφάνι.

Λίζα: Ναι... Το κάνεις πολύ σωστά.

Η Λίζα σκύβει και παίρνει μια πέτρα στα χέρια της.

Γιώργος: Θα χρειαστώ τη βοήθειά σου.

Λίζα: Φυσικά. Ότι θες.

Γιώργος: Θέλω να μαζέψεις κι άλλα ηλιοτρόπια και να τα φέρεις εδώ.

Λίζα: Αμέσως

Γιώργος: Θα κάνουμε το πιο όμορφο στεφάνι για τον γιο μας.

Λίζα: Ναι... Τον γιο μας...

Γιώργος: Θα γίνει το πιο δυνατό κατσίκι του κόσμου.

Λίζα: Το δυνατότερο...

Η Λίζα πλησιάζει τον Γιώργο και προσπαθεί να τον αιφνιδιάσει χτυπώντας τον στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Όμως ο Γιώργος την αντιλαμβάνεται και την τελευταία στιγμή καταφέρνει και την ακινητοποιεί. Η πέτρα πέφτει από τα χέρια της Λίζας.

Γιώργος: Μα επιτέλους Λιζάκι... Δεν θα βάλεις πότε μυαλό εσύ;

Λίζα: Σίχαμα

Γιώργος: Πότε θα παραδεχθείς στον εαυτό σου πόσο πολύ με θέλεις;

Λίζα: Άσε με... Άσε με...

Ο Γιώργος κρατάει τη Λίζα και προσπαθεί να τη ρίξει στο έδαφος. Τα καταφέρνει και στη συνέχεια προσπαθεί να τη βιάσει.

Γιώργος: Αφού το θέλεις...

Λίζα: Άφησέ με...

Γιώργος: Αυτό ήθελες μ' όλη αυτή την παράσταση που έδωσες...

Λίζα: Όχι...

Γιώργος: Μ' όλα αυτά τα υπονοούμενα...

Λίζα: Σταμάτα...

Γιώργος: Πες το μου...

Λίζα: Με πονάς...

Ο Γιώργος προσπαθεί να ξεκουμπώσει το παντελόνι και να ανοίξει το φερμουάρ του. Η Λίζα ψάχνει με το χέρι της να βρει την πέτρα που είχε ρίξει πριν.

Γιώργος: Πες μου ότι μ' αγαπάς κι εγώ θα στο δώσω...

Λίζα: Σταμάτα...

Γιώργος: Εκτός κι αν θες να το δίνεις μόνο σ' εκείνον...

Λίζα: Φύγε... Δεν ξέρεις τι λες...

Η Λίζα δεν καταφέρνει να βρει την πέτρα και προσπαθεί και με τα δυο της χέρια να απομακρύνει τον Γιώργο.

Γιώργος: Πες μου ότι μ' αγαπάς περισσότερο από κείνον...

Λίζα: Είσαι τρελός...

Γιώργος: Ναι, είμαι τρελός... Τρελός από καύλα για σένα...

Λίζα: Σταμάτα...

Γιώργος: Κούνησέ το μου... Κούνησέ το όπως το κουνάς για κείνον...

Λίζα: Όχι, όχι, όχι...

Γιώργος: Ναι, ναι, ναι...

Γιώργος: Πες μου ότι σ' αρέσει να είμαι μέσα σου...

Λίζα: Φύγε...

Γιώργος: Πες το μου Λιζάκι...

Λίζα: (πονώντας) Ααα...

Γιώργος: Πες το μου αδερφούλα...

Λίζα: Ααα...

Γιώργος: Πες το μου ότι σε γαμάω καλύτερα από κείνον...

Λίζα: Φύγε... Ααα...

Γιώργος: Πες το...

Λίζα: Ααα...

Γιώργος: Πες το...

Λίζα: Ααα...

Γιώργος: (ηδονικά) Ααα...

Λίζα: (πονώντας) Ααα...

Ο Γιώργος τελειώνει μέσα στη Λίζα. Τα φώτα χαμηλώνουν. Τα ηλιοτρόπια εξαφανίζονται από τη σκηνή και εμφανίζεται μια ντουλάπα ρούχων με καθρέφτες. Ο Γιώργος φεύγει από τη σκηνή.

5.

Στη σκηνή εμφανίζεται η Δώρα η οποία ξεκινά να ψάχνει μέσα στη ντουλάπα για ρούχα. Φαίνεται αναποφάσιστη. Απορρίπτει ένα - ένα τα ρούχα.

Δώρα: Όχι... Όχι... Όχι... Όχι... Όχι... Όχι, όχι, όχι... Μα που είναι; Όχι...
Όχι...

Η Λίζα ξαπλωμένη προσπαθεί να συνέλθει από την προηγούμενη σκηνή και να καταλάβει που βρίσκεται.

Δώρα: Όχι... Όχι... Ναι. Ναι, ναι, ναι, ναι... Αυτό είναι!

Περιχαρής κοιτάζει προς το μέρος της Λίζας κρατώντας στα χέρια ένα φόρεμα μπαλέτου. Απευθύνεται στη Λίζα.

Δώρα: Μα δεν είναι υπέροχο; Μα δες πόσο όμορφο είναι. Η μικρή μου πριμα μπαλαρίνα. Το λουλούδι μου. Εδώ μέσα θα σε βάλω και θα σ' έχω για πάντα στην αγκαλιά μου. Θα 'σαι για πάντα το κοριτσάκι μου.

Η Δώρα χορεύει αγκαλιά με το φόρεμα μπαλέτου της Λίζας. Σταματά απότομα.

Δώρα: Τι κάνεις; Σήκω, σήκω...

Η Λίζα σαστισμένη προσπαθεί να καταλάβει ποιος είναι.

Δώρα: Έλα Λιζάκι και δεν έχουμε όλο τον χρόνο μπροστά μας (σταματά με έκπληξη βλέποντας την κατάσταση της Λίζας). Τι χάλια είναι αυτά; Τι έχουμε πει Λίζα μου; Σε παρακαλώ πολύ. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό συνέχεια στον εαυτό σου. Δεν είναι υγιεινό να το κάνεις συνέχεια. Μπορεί να είναι γλυκό πολύ. Αλλά κορίτσι μου. Θέλει λίγη προσοχή. Τα ματάκια σου δεν τα λυπάσαι; Θα τυφλωθείς. Σε παρακαλώ πολύ. Σήκω, δεν έχουμε άλλο χρόνο.

Λίζα: Μόνο αυτόν έχουμε μαμά. Τον χρόνο γραμμένο εδώ (πιάνοντας την καρδιά της).

Δώρα: Αγάπη μου. Ποιήτριά μου εσύ. Μου το λέει η δασκάλα σου. Η κυρία Πένυ...

Λίζα: Το τριγωνικό κεφάλι...

Δώρα: Η Λίζα μπορεί και διαβάζει τη ζωή μου λέει...

Λίζα: *(μουρμουρίζοντας ένα αυτοσχέδιο τραγούδι)* Έχουν έρθει οι καιροί
που θα ζούνε όλοι μαζί
μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι

Δώρα: Η Λίζα μπορεί και ζει μια άλλη ζωή μου λέει.

Λίζα: *(μουρμουρίζοντας ένα αυτοσχέδιο τραγούδι)* Έχουν έρθει οι καιροί
που θα ζούνε όλοι μαζί
μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι

Δώρα: Ναι μωρό μου. Το τριγωνικό κεφάλι μου λέει πως κάποια μέρα θα γίνεις μια σπουδαία ποιήτρια... μια πολύ σπουδαία ποιήτρια.

Λίζα: Δεν είναι αστείο μαμά, αλλά κατά βάθος είμαι δειλή. Θα μου βάλεις κραγιόν μαμά; Φοβάμαι τόσο πολύ να βάζω μόνη μου κραγιόν. Είναι ένα μυστήριο που δεν μου λύθηκε ποτέ.

Δώρα: Πρώτα θα φορέσουμε το φόρεμα του μπαλέτου και μετά θα βάλουμε όσο κραγιόν θέλεις.

Λίζα: Μου αρέσει αυτό μαμά. Μου κάνει καλό στην καρδιά. Το κραγιόν... όχι το μπαλέτο. Μισώ το μπαλέτο. Ήθελα να ακούω καλύτερα μουσική στο πικάπ. Σκασίλα μου το μπαλέτο.

Η Δώρα πλησιάζει τη Λίζα και την κρατάει από το χέρι. Στη συνέχεια της δείχνει την παλάμη της..

Δώρα: Έχεις μια μεγάλη γραμμή της τύχης Λίζα μου.

Λίζα: Το πιστεύεις αυτό πραγματικά μαμά; Πες μου τι σκέφτεσαι;

Δώρα: Μα ναι, φυσικά το πιστεύω.

Λίζα: Ίσως να ονειρεύομαι τώρα μαμά... κι ίσως εσύ να μην υπάρχουν πραγματικά
εδώ...

Δώρα: Με βλέπεις μπροστά σου;

Λίζα: Ναι

Δώρα: Μ' ακούς που σου μιλάω;

Λίζα: Ναι

Δώρα: Αισθάνεσαι όμορφα που είσαι εδώ;

Λίζα: Ναι, πολύ.

Δώρα: Τότε δεν χρειάζεσαι τίποτα άλλο.

Λίζα: Μα...

Δώρα: Βλέπεις τη γραμμή της τύχης σου *(της δείχνει την παλάμη της)*;

Λίζα: Ναι... Είναι τεράστια... Πώς να κρατήσω τόση τύχη στα χέρια μου μαμά;

Δώρα: Εμπρός, γρήγορα... Ξεντύσου...

Λίζα: Αμέσως...

Η Δώρα βοηθάει τη Λίζα να ξεντυθεί και να φορέσει το φόρεμα του μπαλέτου. Όσο ξεντύνεται η Λίζα τραγουδάει.

Λίζα: *(τραγουδώντας)* Έχουν έρθει οι καιροί
που θα ζούνε όλοι μαζί
μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι
Έχουν έρθει οι καιροί

που θα ζούνε όλοι μαζί
μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι

Η Λίζα ξεκινάει να χορεύει τουίσιτ και πιάνει τη Δώρα από τα χέρια.

Λίζα: Έλα μαζί μου μαμά. Έλα να χορέψουμε μαζί. Θα σου μάθω όλα τα βήματα.

Δώρα: Είμαι σίγουρη αγάπη μου.

Η Λίζα προσπαθεί να παρακινήσει τη Δώρα να χορέψει μαζί της αλλά αποτυγχάνει.

Δώρα: Αλλά τώρα πρέπει να μάθουμε τα βήματα που θα σε πάνε μπροστά...

Λίζα: Όχι μπαλέτο... Σε παρακαλώ όχι μπαλέτο. Θα σου δώσω λίγο από την τύχη μου, αρκεί προς θεού να μην ξανακούσω για μπαλέτο.

Δώρα: Μόνο μπροστά Λίζα μου. Κοιτάμε μόνο μπροστά. Θα πρέπει να γίνουν όλα σωστά. Δεν υπάρχει χώρος για λάθη. Όχι αυτή τη φορά. Αυτή τη φορά θα πρέπει να γίνουν όλα σωστά.

Η Δώρα κατευθύνεται προς την ντουλάπα και βγάζει ένα μακρύ ξύλινο ραβδί με το οποίο αγγίζει τη Λίζα στα σημεία στα οποία αναφέρεται.

Δώρα: Κάτω τους ώμους... Έξω το στήθος... Μην καμπουριάζεις...

Λίζα: Δεν μπορώ άλλο. Μη μου το κάνεις αυτό.

Δώρα: *(αλλάζοντας ύφος)* Θα διευκολύνω λίγο τα πράγματα. Ο φόβος σου δε μ' ενδιαφέρει...

Λίζα: Μα...

Δώρα: Κάτω τους ώμους... Έξω το στήθος... Μην καμπουριάζεις...

Η Δώρα συνεχίζει να χρησιμοποιεί το ξύλινο ραβδί. Η Λίζα ακολουθεί πιστά τις οδηγίες της.

Δώρα: Ο φόβος σου δε μ' ενδιαφέρει... Κάτω τους ώμους... Έξω το στήθος... Μην
καμπουριάζεις...

Η Λίζα κάνει τα αντίθετα από τις οδηγίες της Δώρας.

Λίζα: Είμαι χαρούμενη που σε βρήκα μαμά. Νόμιζα πως ήσουν νεκρή.

Δώρα: Αφού σου είπα ότι η γραμμή της τύχης σου είναι μεγάλη.

Λίζα: Είναι τεράστια μαμά. Πιστεύεις ότι θα γίνω η καλύτερη ποιήτρια του κόσμου;
Ξέρεις τι είμαι τελικά μαμά;

Δώρα: Φυσικά και ξέρω. Αφού είσαι η κόρη μου.

Λίζα: Σε παρακαλώ πες μου κι εμένα.

Δώρα: Είσαι μια πρίμα μπαλαρίνα.

Λίζα: Το πιστεύεις πραγματικά;

Δώρα: Μα φυσικά το πιστεύω.

Λίζα: Τόση αγάπη...

Δώρα: Εμπρός τα βήματά σου.

*Η Δώρα χρησιμοποιεί το ξύλινο ραβδί για να της υποδείξει τα σημεία και το ύψος των
βημάτων.*

Λίζα: Τόση αγάπη...

Δώρα: Ένα, δύο, τρία... Ένα, δυο, τρία... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un,
deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois...

*Η Λίζα προσπαθεί να κάνει βασικά βήματα μπαλέτου, αλλά αποτυγχάνει. Δεν πτοείται όμως
και στη συνέχεια κάνει ατσούμπαλες, νευρικές κινήσεις.*

Δώρα: Υπέροχη. Μοναδική

Λίζα: Τόση αγάπη...

Δώρα: Ένα, δύο, τρία... Ένα, δυο, τρία... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois...

Η Λίζα λαχανιάζει και προσπαθεί να πάρει την ανάσα της.

Λίζα: Φτάνει τώρα.

Δώρα: Λίγο ακόμη. Λίγο ακόμη, τώρα που τα καταφέρνεις.

Λίζα: Όχι, φτάνει...

Δώρα: Μα δε γίνεται Λίζα. Δε γίνεται κάθε φορά τα ίδια. Να εγκαταλείπεις τη στιγμή που ξεκινάς να κάνεις κάτι.

Λίζα: Δηλαδή δεν ήμουν υπέροχη; Δεν ήμουν μοναδική;

Η Δώρα χρησιμοποιεί το ξύλινο ραβδί για να της υποδείξει τα σημεία και το ύψος των βημάτων.

Δώρα: Λίγο ακόμη Λίζα μου. Λίγο ακόμη... Όμοι ψηλά... Έξω το στήθος... Μην καμπουριάζεις... Ένα, δύο, τρία... Ένα, δυο, τρία... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois...

Λίζα: Σκασίλα μου το μπαλέτο. Εγώ θα γίνω ποιήτρια. Εγώ θα νικήσω τον χρόνο μαμά. Μ' ακούς; Δεν θα τον αφήσω εδώ μέσα *(πιάνει την καρδιά της)*. Όχι, όχι, όχι... Δε θα με πιάσει εμένα...

Δώρα: Θύμωσες επειδή στενοχωρήθηκες. Η κυρία Πένυ το είπε ξεκάθαρα...

Λίζα: *(τραγουδώντας)* Έχουν έρθει οι καιροί
που θα ζούνε όλοι μαζί
μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι
Έχουν έρθει οι καιροί
που θα ζούνε όλοι μαζί

μ' αρχηγό
το τριγωνικό κεφάλι
το τριγωνικό κεφάλι

Δώρα: Η κυρία Πένυ το είπε ξεκάθαρα. Ότι συνηθίζεις στο σκοτάδι... Ότι εκεί μπορείς να είσαι όποια θέλεις. Ένας στρατιώτης, ένας αθλητής, ένας ηγέτης...

Λίζα: Είμαι γυναίκα μαμά. Δεν είναι αστείο, αλλά κατά βάθος είμαι δειλή. Θα μου βάλεις κραγιόν μαμά; Φοβάμαι τόσο πολύ να βάζω μόνη μου κραγιόν. Είναι ένα μυστήριο που δεν μου λύθηκε ποτέ.

Δώρα: Πρώτα όμως θα ζήσουμε στο σκοτάδι και μετά θα βάλουμε όσο κραγιόν θέλεις.

Η Δώρα αφήνει το ξύλινο ραβδί στη ντουλάπα και ψάχνει να βρει ένα κραγιόν. Βρίσκει ένα και το κρατάει στο χέρι. Πλησιάζει τη Λίζα.

Λίζα: Μου αρέσει αυτό μαμά. Μου κάνει καλό στην καρδιά. Το κραγιόν όχι το σκοτάδι. Μισώ το σκοτάδι. Ήθελα να ακούω καλύτερα μουσική στο πικάπ. Σκασίλα μου το σκοτάδι.

Δώρα: Θα γίνουν τα βήματα όπως πρέπει να γίνουν.

Λίζα: Πρώτα μουσική στο πικάπ.

Ακούγεται μουσική από πικάπ. Η Δώρα κρατάει στο χέρι το κραγιόν και φτάνει τη Λίζα.

Δώρα: Και τώρα σκοτάδι.

Σκοτάδι. Ακούγεται μουσική από πικάπ. Οι δυο γυναίκες μιλούν στο σκοτάδι.

Δώρα: Το συνηθίζεις το σκοτάδι. Εδώ μπορείς να είσαι όποιος θέλεις. Ένας στρατιώτης, ένας αθλητής, ένας ηγέτης.

Λίζα: Είμαι γυναίκα μαμά. Δεν είναι αστείο, αλλά κατά βάθος είμαι δειλή. Θα μου βάλεις κραγιόν μαμά; Φοβάμαι τόσο πολύ να βάζω μόνη μου κραγιόν. Είναι ένα μυστήριο που δεν μου λύθηκε ποτέ.

Δώρα: Το συνηθίζεις το σκοτάδι. Εδώ μπορείς να πεθάνεις όπως θέλεις. Ένας πιλότος, ένας παπάς, ένας ηγέτης.

Σκοτάδι. Ακούγεται μουσική από πικάπ. Η Λίζα ακούγεται να χτυπάει τον εαυτό της.

Λίζα: Μα πόσο χαζή είμαι; Ηλίθια, ηλίθια, ηλίθια... Δεν μπορώ να είμαι όποιος θέλω... Γυναίκα είμαι στο σκοτάδι... Μια δειλή, δειλή γυναίκα... Θα μου βάλεις κραγιόν μαμά; Φοβάμαι τόσο πολύ να βάζω μόνη μου κραγιόν. Είναι ένα μυστήριο που δεν μου λύθηκε ποτέ.

Δώρα: Όχι Λίζα μου. Μην ανησυχείς. Εδώ στο σκοτάδι... Εδώ μπορείς να είσαι ότι θες... Κι όταν ανάβουν τα φώτα...

Λίζα: Τι θα συμβαίνει μαμά; Τι θα συμβαίνει όταν ανάβουν τα φώτα;

Τα φώτα ανάβουν.

Δώρα: Μα φυσικά θα φοράς υπέροχο κραγιόν. Μόλις βάλεις το κραγιόν σου θα μπορείς εύκολα στο σκοτάδι να είσαι όποια θέλεις.

Η Δώρα βάζει στη Λίζα κραγιόν.

Λίζα: Μα τι ωραίο παιχνίδι.

Δώρα: Δεν είναι παιχνίδι αγάπη μου. Δεν είναι παιχνίδι.

Η Λίζα φαίνεται απογοητευμένη.

Λίζα: Κι αν δεν είναι παιχνίδι μαμά; Τι είναι;

Δώρα: Μια κυρία δεν κάνει συνεχώς ερωτήσεις. Για να δούμε λοιπόν εάν έμαθες τους κανόνες της κυρίας Πένυς.

Σκοτάδι.

Λίζα: Δες με μαμά. Δες με.

Δώρα: Υπέροχα Λίζα μου. Υπέροχα. Είσαι ο πιο πλούσιος άνθρωπος στον κόσμο.
Τα κατάφερες τόσο καλά να ξεπεράσεις όλους αυτούς τους
κοστούματους.

Λίζα: Δες με μαμά... Δες με...

Δώρα: Ναι, ναι Λίζα μου. Είσαι η Οικουμενική Πατριάρχισσα. Τα πήγες τέλεια.
Μην ξεχάσεις όμως τώρα που θα ανάψουν τα φώτα...

Λίζα: Να φοράω το κραγιόν μου. Φυσικά πώς να το ξεχάσω;

*Η ντουλάπα απομακρύνεται από τη σκηνή και σταδιακά στο σκοτάδι αναπαρίσταται ένα δωμάτιο
με γραφείο εργασίας.*

Δώρα: Πιστεύω σε σένα Λίζα μου. Πιστεύω πολύ.

Λίζα: Σ' ευχαριστώ μαμά. Σ' αγαπώ πολύ.

Τα φώτα ανάβουν. Η Λίζα βρίσκεται στην αγκαλιά του Θωδωρή.

6.

Στη σκηνή δωμάτιο με γραφείο εργασίας. Ο Θοδωρής έχει στην αγκαλιά του τη Λίζα και προσπαθεί να τη φιλήσει και να της χαιδέψει τα πόδια. Η Λίζα ενώ φαίνεται να μην ανταποκρίνεται, από κεκτημένη ταχύτητα επαναλαμβάνει την τελευταία άτάκα της προηγούμενης σκηνής.

Λίζα: Σ' αγαπώ πολύ...

Έκπληκτος ο Θοδωρής από τα λόγια της Λίζας.

Θοδωρής: Μπράβο... Δε θα το φανταζόμουν. Ώστε τη δάγκωσες τη λαμαρίνα τελικά;

Η Λίζα απομακρύνει βίαια τον Θοδωρή από πάνω της.

Λίζα: Δεν ξέρω γιατί το είπα αυτό.

Θοδωρής: Σωστά, μόνο η καρδούλα σου το ξέρει.

Η Λίζα δείχνει προβληματισμένη, προσπαθώντας να αντιληφθεί που βρίσκεται.

Θοδωρής: Έχω μόνο μια ώρα χρόνο. Δείχνεις χαμένη.

Η Λίζα φαίνεται να αντιλαμβάνεται που βρίσκεται.

Λίζα: Κάτι σκεφτόμουν.

Θοδωρής: Έχει πιο πολύ ενδιαφέρον όταν είσαι εδώ.

Λίζα: Θα ήταν καλύτερα αν είχαμε περισσότερη ώρα.

Θοδωρής: Μπορείς να φύγεις αν θες... να δραπετεύσεις...

Λίζα: Μπορώ;

Θοδωρής: Μερικές φορές οι άνθρωποι απλά δε θέλουν να δραπετεύσουν. Αναλαμβάνουν την ευθύνη. Νομίζουν ότι οι άλλοι θα τους αφήσουν ελεύθεροι. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που με πλησίασες.

Λίζα: Εσύ με πλησίασες.

Θοδωρής: Ζούσα κάποτε χαρούμενος σ' αυτό το σπίτι.

Λίζα: Θεε να ξεκινήσουμε;

Η Λίζα κάθεται στο γραφείο κι ετοιμάζεται να κρατήσει σημειώσεις. Ο Θοδωρής βγάζει από τη τσέπη του μια φωτογραφία.

Θοδωρής: Σου έδειξα τη φωτογραφία;

Λίζα: Μπορείς σε παρακαλώ να μου υπαγορεύσεις την επιστολή να τελειώνουμε;

Θοδωρής: Ας δούμε αν μπορούμε να ξεκινήσουμε.

Λίζα: Είμαι σίγουρη ότι μπορούμε.

Η Λίζα φαίνεται έτοιμη να κρατήσει σημειώσεις.

Θοδωρής: Σκοπεύω να σας παρουσιάσω μια ιδέα που μελετώ περισσότερο από τριάντα χρόνια...

Λίζα: Πολλά δεν είναι;

Θοδωρής: *(αδιαφορώντας για το σχόλιο της Λίζας)* Κάθε γενιά έχει ανάγκη από φως. Έχει ανάγκη να ξέρει ή να πιστεύει πως ο κόσμος μπορεί να γίνει ένα καλύτερο μέρος. Αυτή η ανάγκη είναι ενδογενής. Στην αρχή της ζωής μας φέρνει χαρά, όσο το φως είναι κοντινό. Στο τέλος της ζωής φέρνει πικρία γιατί το φως έχει απομακρυνθεί. Αυτά τα τριάντα χρόνια έχω ζήσει πολλά πράγματα... και το φως σήμερα μου φαίνεται πιο μακριά από ποτέ. Συνεπώς δεν θα έπρεπε να σας φουσκώσω με αισιοδοξία. Όμως πιστέψτε με... η ζωή χωρίς αυτή την ελπίδα και χωρίς αυτή την πικρία δεν αξίζει να τη ζεις.

Λίζα: Ολοκλήρωσες;

Θοδωρής: Μην ανησυχείς, θα τελειώσουμε μέσα στην ώρα μας.

Λίζα: Δεν ανησυχώ.

Θοδωρής: Μπορώ να σου φιλήσω το χέρι;

Λίζα: Δεν μπορείς.

Θοδωρής: Το πιο εύκολο θα ήταν να παντρευτούμε.

Λίζα: Είσαι ήδη παντρεμένος.

Θοδωρής: Θα μπορούσε να γίνει.

Λίζα: Για να μεγαλώσω τα παιδιά κάποιας άλλης;

Θοδωρής: Για να είμαστε μαζί.

Λίζα: Τελείωσες με την επιστολή;

Θοδωρής: Έκανες καλή αρχή, δε θέλεις να δείχνεις τις αδυναμίες σου;

Λίζα: Δεν σε φοβάμαι.

Θοδωρής: Μπορεί...

Λίζα: Κάποιος μπορεί να εκμεταλλευτεί μια στιγμή αδυναμίας σου. Για να το αποφύγεις αυτό, πρώτα αρχίζεις να του μοιάζεις, μετά αυτός παύει να είναι επιφυλακτικός μαζί σου, κι έτσι αποικτάς πάλι το πάνω χέρι.

Θοδωρής: Αυτά τα πράγματα πρέπει να τα διαπραγματευέσαι.

Λίζα: Θες να συνεχίσουμε με την επιστολή;

Θοδωρής: Όχι, θέλω να συνεχίσεις με τις στιγμές αδυναμίας. Τι πρέπει να γίνει, εάν ο άλλος συνεχίζει να σε υποψιάζεται;

Λίζα: Πρέπει να δρας εκ των έσω. Όταν είσαι επ' έξω δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Όταν όλα καταρρεύσουν, κάποιος πρέπει να μαζέψει τα κομμάτια.

Θοδωρής: Ποιος;

Λίζα: Εσύ, εγώ ή κάποιος άλλος.

Θοδωρής: Δεν μπορώ ν' αφήσω τη ζωή μου στα χέρια κάποιου άλλου.

Λίζα: Ούτε στα δικά μου;

Θοδωρής: Είναι τρομακτικό να χάνει κανείς την ελευθερία του σε τέτοιο βαθμό.

Λίζα: Να ελέγχουν κάθε του κίνηση;

Θοδωρής: Έτσι είναι οργανωμένη η δουλειά. Σε παρακολουθούν συνεχώς και το δέχεσαι.

Λίζα: Ας το πάρουμε απ' την αρχή.

Θοδωρής: Γιατί;

Λίζα: Θέλω να μάθω τα πάντα για σένα αν είναι να είμαστε μαζί. Καταλαβαίνεις;

Θοδωρής: Θέλω να σου δείξω αυτή τη φωτογραφία.

Ο Θοδωρής πλησιάζει τη Λίζα και της δείχνει τη φωτογραφία. Η Λίζα βλέπει τη φωτογραφία κι αρχίζει να ουρλιάζει.

Λίζα: Αυτό είναι φρικτό, απάνθρωπο, γελοίο. Πως μπόρεσες; Πως τόλμησες; Ποια νομίζεις πως είμαι; Ευτυχώς όμως. Ευτυχώς που το έκανες για να ξέρω με ποιον έχω να κάνω.

Θοδωρής: *(γελώντας)* Έχει πάντα σημασία να ξέρεις με ποιον έχεις να κάνεις.

Λίζα: Μου υποσχέθηκες ότι μπορώ να πιστέψω και μετά μου τα πήρες όλα πίσω.

Θοδωρής: Τελικά θα τελειώσουμε την επιστολή;

Λίζα: Τέλειωσέ την μόνος σου.

Θοδωρής: Σου είπα γι' αυτό το σπίτι; Ξέρεις γιατί σε κάλεσα εδώ;

Λίζα: Για να κατεβάσω το βρακί μου.

Θοδωρής: Επειδή μου το ζήτησες εσύ Λίζα.

Λίζα: Ναι, καλά. Εγώ δεν ξέρω καλά - καλά ποιο είναι αυτό το σπίτι.

Θοδωρής: Κι όμως. Ξέρεις πολύ καλά.

Λίζα: Μα δεν είναι σπίτι, είναι γραφείο.

Θοδωρής: Σταμάτα επιτέλους. Δεν βαρέθηκες να λες ψέματα στον εαυτό σου;

Λίζα: Δεν ξέρω...

Θοδωρής: Αυτή η γαμημένη ανάμνηση είναι δική σου. Εγώ δεν υπάρχω καν εδώ.
Σταμάτα να το παίζεις ανήξερη και πες μου ποιο σπίτι είναι αυτό. Πες μου... Πες μου... Πες μου...

Λίζα: Με πονάς... Με πονάς...

Θοδωρής: Πες μου... Πες μου...

Η Λίζα αποδεσμεύεται από τον Θοδωρή και κινείται μέσα στο δωμάτιο.

Λίζα: Δικό της... Δικό της είναι... Όλα δικά της είναι... Δεν έφταιγε αυτός... Δεν έφταιγε... Αυτή με το μεγάλο καπέλο και τα ξανθά μαλλιά... Αυτή, μόνο αυτή... Η μητέρα μου με κρατούσε απ' το χέρι... Στ' άλλο είχε τον αδερφό μου... Δεν μιλούσε κανείς μας... Δεν τολμούσαμε ούτε να ανασάνουμε... Μας έσυρε εδώ και περιμέναμε εκεί έξω, κάτω από τη νεραντζιά (δείχνει σαν να κοιτάζει από παράθυρο)... Μας έσφιγγε τα χέρια τόσο δυνατά... Δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια μας... Και μετά απ' τα δικά της, μόλις τον είδε στην είσοδο του σπιτιού να την αποχαιρετά αμίλητος...

Θοδωρής: Σιγά το δράμα Λιζάνι. Δεν ήσουν ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο παιδάκι που ο μπαμπάς του ξενοπηδούσε.

Λίζα: Πηδούσε την αδερφή του.

Θοδωρής: Την αδερφή του; Είσαι σίγουρη;

Λίζα: Ναι, είμαι σίγουρη. Ο πατέρας μου πηδούσε την αδερφή του.

Θοδωρής: Δηλαδή η ξανθιά με το μεγάλο καπέλο ήταν η θεία σου; Είσαι σίγουρη;

Λίζα: Ναι, ναι, ναι. Είμαι σίγουρη.

Θοδωρής: Αφού δεν έχεις θεία.

Λίζα: Εεε... Δεν μπορεί... Αυτή ήταν.

Θοδωρής: Θυμήσου καλύτερα Λίζα. Ποια ήταν η ξανθιά γυναίκα με το μεγάλο καπέλο Λίζα; Θυμήσου. Δεν μπορεί να ήταν η θεία σου. Ο πατέρας σου δεν είχε αδελφή. Θυμήσου. Ποια ήταν η ξανθιά γυναίκα με το μεγάλο καπέλο Λίζα;

Λίζα: Δεν ξέρω.

Θοδωρής: Θυμήσου

Λίζα: Μη με πιέζεις. Δεν ξέρω...

Θοδωρής: Δεν ήταν η θεία σου. Δεν έχεις θεία.

Λίζα: Άφησέ με. Άφησέ με ήσυχη.

Θοδωρής: Θυμήσου... Θυμήσου...

Λίζα: Όχι, όχι, όχι...

Θοδωρής: Ποια ήταν Λίζα; Πες μου ποια ήταν... Πες μου...

Λίζα: Εγώ... εγώ... εγώ...

Θοδωρής: Και ποιον φιλούσες στην είσοδο αυτού του σπιτιού Λίζα; Ποιον φιλούσες;

Λίζα: Τον αδερφό μου... Τον αδερφό μου... Τον αδερφό μου... Τον αδερφό μου...
Άφησέ με... Άφησέ με ήσυχη... Δεν μπορώ άλλο... Δεν θέλω άλλο...
Ας γράψουμε την επιστολή... Ας γράψουμε την επιστολή να τελειώνουμε...

Σκοτάδι

7.

Στη σκηνή ο Γιώργος μπροστά σε ένα σπασμένο παράθυρο κοιτάζει προς τα έξω. Το πρόσωπό του είναι γεμάτο εγκαύματα και μπροστά του έχει μια κυκλική αντλία την οποία ανοίγει και κλείνει συνεχώς. Όταν από την αντλία βγαίνει ατμός με πίεση ο Γιώργος την κλείνει γρήγορα. Συνεχίζει να κάνει την ίδια κίνηση. Η Λίζα σαστισμένη από την προηγούμενη σκηνή δεν μπορεί να καταλάβει πώς πρέπει να συμπεριφερθεί απέναντι στον Γιώργο.

Γιώργος: Είσαι καλεσμένη για δείπνο αδερφούλα.

Λίζα: Ευχαριστώ

Γιώργος: Όχι από μένα.

Λίζα: Από ποιον;

Γιώργος: Έχω σοβαρή δουλειά. Δεν μπορώ ν' ασχολούμαι μ' αυτά.

Λίζα: Με το φαγητό;

Γιώργος: Μου έχει ανατεθεί μια πολύ σημαντική εργασία. Είναι υψίστης σημασίας να ελέγχω την ατμοσφαιρική πίεση σε σχέση με τις αντιδράσεις του μωρού στο πάροχο.

Λίζα: Ποιου μωρού;

Γιώργος: Του μωρού μας χαζούλα. Δεν είναι δυνατόν να τα ξεχνάς αυτά.

Λίζα: Το μωρό μου; Που είναι;

Η Λίζα τρέχει προς το μέρος του Γιώργου και κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Ο Γιώργος γυρίζει την αντλία από την οποία βγαίνει ατμός με έντονη πίεση.

Λίζα: Σταμάτα. Τι κάνεις; Άσε με να δω.

Γιώργος: Πρέπει κι εγώ να κάνω τη δουλειά μου.

Λίζα: Άσε με...

Γιώργος: Είναι πολύ σημαντικό να είμαι προσεκτικός.

Λίζα: Το μωρό μου. Που είναι;

Η Λίζα καταφέρνει να δει έξω από το παράθυρο. Ο Γιώργος δείχνει να ζορίζεται με την αντλία. Γυρίζει ξανά την αντλία από την οποία βγαίνει πάλι ατμός με έντονη πίεση.

Λίζα: Δεν υπάρχει τίποτα.

Γιώργος: Αδερφούλα, είναι πολύ σημαντικό να είσαι συνεργάσιμη, διαφορετικά μου αποσπάζ την προσοχή και φοβάμαι ότι δεν θ' αποφύγουμε τ' ατύχημα.

Λίζα: Είναι δυνατόν κάποιος να σ' έχει βάλει υπεύθυνο για κάτι τόσο σημαντικό;

Γιώργος: Φυσικά. Είναι όπως τότε που ο παππούς με 'βαλε υπεύθυνο να σου κρατάω το στόμα κλειστό όσο εκείνος σκότωνε τη Μπέλα.

Λίζα: Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό Γιώργο.

Γιώργος: Είχα ευθύνη να το φέρω εις πέρας.

Λίζα: Αγαπούσες τη Μπέλα περισσότερο από μένα.

Γιώργος: Ένα ηλίθιο κατσίκι ήταν.

Λίζα: Της είχες δώσει όνομα, την τάζεις κι έπαιζες μαζί της (γελώντας). Μέχρι και ρούχα της φορούσες.

Γιώργος: Φοβόμουν μην κρῶσει. Ήμουν υπεύθυνος να την προσέχω.

Ο Γιώργος φαίνεται πάλι να ζορίζεται με την αντλία. Βγαίνει πάλι ατμός με έντονη πίεση. Κάνει απότομες κινήσεις για να κλείσει τον ατμό.

Λίζα: Πες μου ποιος με κάλεσε για δείπνο;

Γιώργος: Θα δεις. Φαντάζομαι δε θ' αργήσει.

Λίζα: Εδώ θα 'ρθει;

Γιώργος: Ε βέβαια.

Λίζα: Ποιος θα 'ρθει Γιώργο;

Γιώργος: Έκπληξη...

Στη σκηνή μπαίνει το ομοίωμα μιας μικρής κατσίκας ντυμένης με παιδικά ρούχα. Ο Γιώργος φαίνεται να αντιμετωπίζει προβλήματα με την αντλία. Βγαίνει πάλι ατμός με έντονη πίεση. Κάνει απότομες κινήσεις για να κλείσει τον ατμό.

Λίζα: Η Μπέλα;

Γιώργος: Ολοζώντανη.

Λίζα: Τι δουλειά έχει εδώ;

Γιώργος: Πεινάει.

Λίζα: Εσύ την κάλεσες;

Γιώργος: Μα σου είπα. Προσλήθηκε μόνη της.

Λίζα: Είναι νεκρή.

Γιώργος: Είναι ζωντανή.

Λίζα: Νεκρή

Γιώργος: Ζωντανή

Λίζα: Νεκρή

Γιώργος: Ζωντανή

Από την αντλία βγαίνει πάλι ατμός με έντονη πίεση. Ο Γιώργος τρέχει προς την αντλία. Κάνει απότομες κινήσεις για να κλείσει τον ατμό.

Λίζα: (απευθυνόμενη στη Μπέλα) Δεν είσαι συ το μωρό μου. Το μωρό μου είναι όμορφο και μοιάζει με κανονικό άνθρωπο. Είναι κανονικό ανθρωπάκι.

Γιώργος: Είσαι σίγουρη Λίζα;

Λίζα: Εκατό τοις εκατό.

Γιώργος: Μήπως να τη δεις με περισσότερη προσοχή;

Η Λίζα παρατηρεί τη Μπέλα εξονυχιστικά. Στη συνέχεια ξεκινάει να την πιάνει με τα χέρια της, χαϊδεύοντας το τρίχωμά της, κοιτώντας μέσα στα μάτια της και στα αυτιά της. Το ομοίωμα της κατσίκας ξεκινάει να κλαίει με φωνή ανθρώπινου μωρού.

Λίζα: Και το κλάμα αυτό.

Γιώργος: Τι έχει το κλάμα;

Λίζα: Δεν τ' αναγνωρίζω.

Γιώργος: Δικός σου εφιάλτης είναι.

Λίζα: Πώς έπαθες αυτά τα εγκαύματα;

Γιώργος: Σοβαρολογείς;

Η Λίζα πλησιάζει τον Γιώργο και χαϊδεύει τα εγκαύματα που έχει στο πρόσωπο.

Λίζα: Θυμάμαι...

Γιώργος: Κι εγώ.

Ο Γιώργος αποδιώχνει τη Λίζα, όμως εκείνη επιστρέφει και χαϊδεύει ξανά το πρόσωπό του. Στη συνέχεια του βγάζει τη μπλούζα και τον χαϊδεύει στο στήθος. Ο Γιώργος δείχνει να έλκεται από τη Λίζα, όμως προσπαθεί να μείνει προσηλωμένος στον έλεγχο της αντλίας.

Λίζα: Χαίρομαι που μπορώ ακόμη να σε κάνω να γελάς Γιώργο.

Γιώργος: Μου αρέσει να γελάω Λίζα.

Λίζα: Α είσαι πολύ βαρετός.

Γιώργος: Στη θέση σου θα ανησυχούσα περισσότερο για το δείπνο. Ξεχνάς ότι έχεις καλεσμένη.

Λίζα: Ναι, αλήθεια είναι. Ποιος δεν θέλει να θυμάται ότι έχει για συνδαιτυμόνα μια βαλσαμωμένη κατσίκια που κλαίει σαν μωρό;

Γιώργος: Είσαι σκληρή.

Λίζα: Το θέμα αδερφούλη ήταν να ήσουν εσύ σκληρός.

Γιώργος: Όχι, όχι, όχι... Δεν θα κάνεις πάλι τα ίδια.

Η κατσίκια ξεκινά να κλαίει σαν μωρό.

Λίζα: Θυμάμαι...

Γιώργος: Κι εγώ.

Λίζα: Δεν πειράζει.

Γιώργος: Εσύ το λες αυτό;

Λίζα: Είδα ένα όνειρο χθες το βράδυ. Ήσουν μέσα στο σπίτι. Φώναζες τ' όνομά μου.

Δεν μπορούσα να σε βρω. Και μετά σε βρήκα. Ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Δεν ήσουν εσύ... Έμοιαζες με σένα, αλλά δεν ήσουν εσύ... Το πρόσωπό σου ήταν διαφορετικό. Έπαιρνες εντολές. Έπαιρνες τη μορφή άλλων αντρών. Δεν ήσουν εσύ. Δεν ήσουν εσύ.

Γιώργος: Ποιος ήταν;

Η κατσίκια ξεκινά να κλαίει σαν μωρό. Η Λίζα φαίνεται πολύ αναστατωμένη.

Γιώργος: Είσαι καλά;

Η Λίζα παρατηρεί ξανά τη Μπέλα. Στη συνέχεια την πλησιάζει και ξεκινάει να την πιάνει με τα χέρια της, χαϊδεύοντας το τρίχωμά της, κοιτώντας μέσα στο στόμα της και ελέγχοντας τα δόντια της.

Λίζα: Πιστεύεις πως αυτό είναι το μωρό μας;

Γιώργος: Πες μου ποιος ήταν; Στ' όνειρό σου. Ποιος ήταν;

Λίζα: Τι πιστεύεις;

Γιώργος: Ειλικρινά δεν ξέρω.

Λίζα: Ας ελέγξουμε το χολ και την κρεβατοκάμαρα.

Ο Γιώργος ακολουθεί τη Λίζα.

Γιώργος: Αυτή είναι η κρεβατοκάμαρα;

Λίζα: Εδώ κοιμόμασταν. Σ' αυτό το δωμάτιο. Κι οι δύο.

Γιώργος: Μ' αρέσει να θυμάμαι τα πράγματα με τον δικό μου τρόπο.

Λίζα: Τι εννοείς μ' αυτό;

Γιώργος: Μ' αρέσει να τα θυμάμαι όπως τα θυμάμαι εγώ, όχι απαραίτητα όπως έγιναν.

Από την αντλία βγαίνει πάλι ατμός με έντονη πίεση. Ο Γιώργος τρέχει προς την αντλία. Κάνει απότομες κινήσεις για να κλείσει τον ατμό.

Γιώργος: Είσαι όμορφη.

Λίζα: Ευχαριστώ

Γιώργος: Έχουμε συναντηθεί ξανά μ' αυτόν τον τρόπο, έτσι δεν είναι;

Λίζα: Δεν νομίζω. Που συναντηθήκαμε πιστεύεις;

Γιώργος: Στο σπίτι, δεν θυμάσαι;

Λίζα: Όχι, δεν το θυμάμαι. Είσαι σίγουρος;

Γιώργος: Φυσικά. Για την ακρίβεια είμαι εκεί αυτή τη στιγμή.

Λίζα: Τι εννοείς; Που είσαι αυτή τη στιγμή;

Γιώργος: Στο σπίτι.

Λίζα: Αυτό είναι τρελό. Πώς μπήκες μέσα στο σπίτι;

Γιώργος: Είμαστε όλοι εκεί.

Λίζα: Όλοι;

Γιώργος: Ναι. Δεν μπορούμε να φύγουμε από κει. Δε θυμάσαι;

Λίζα: Γιατί;

Γιώργος: Αισθανόμαστε ασφαλείς.

Λίζα: Η μαμά είναι κει;

Γιώργος: Φυσικά. Που αλλού να 'ναι;

Λίζα: Κι ο Θοδωρής;

Γιώργος: Ποιος είναι ο Θοδωρής;

Λίζα: Ο Θοδωρής είναι ο άντρας μου.

Γιώργος: Δεν είσαι παντρεμένη.

Λίζα: Μα τι είναι αυτά που λες; Είμαι παντρεμένη κι έχω δυο παιδιά. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι *(η Λίζα κάνει κινήσεις με τα χέρια δείχνοντας τον Γιώργο και την ίδια)*. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι.

Γιώργος: Σαχλαμάρες. Το μόνο παιδί που έχεις είναι αυτό.

Η Λίζα παρατηρεί ξανά τη Μπέλα. Στη συνέχεια την πλησιάζει και ξεκινάει να την πιάνει με τα χέρια της, χαϊδεύοντας το τρίχωμά της, κοιτώντας τα πόδια της και ελέγχοντας τον πρωκτό της.

Λίζα: Λες να είναι πράγματι το μωρό μας;

Γιώργος: Είμαι σίγουρος.

Λίζα: Εξακολουθείς να το βλέπεις έξω απ' το παράθυρο;

Ο Γιώργος τρέχει προς το παράθυρο.

Γιώργος: Μα ναι. Είναι ακόμη εκεί και το προσέχουμε και το αγαπάμε κι οι δύο.

Λίζα: Άσε με να δω κι εγώ *(κοιτάζει έξω από το παράθυρο)*. Είναι τόσο ευτυχισμένοι...

Γιώργος: Είναι.

Λίζα: Ναι, είναι.

Σκοτάδι

Δεύτερη Πράξη

8.

Κουζίνα και σαλόνι ενός σπιτιού το οποίο έχει λεηλατηθεί. Όλο το σκηνικό παραπέμπει σε συνθήκες πολέμου. Σπασμένα ντουλάπια και πόρτες. Σε δυο γλάστρες, επάνω στον κατεστραμμένο πάγκο της κουζίνας, υπάρχουν δυο μικρές ντοματιές από τις οποίες κρέμονται λίγα μικρά ντοματάκια. Η Δώρα βρίσκεται στην κουζίνα και εμφανώς καταβεβλημένη προσπαθεί να ανοίξει μια κονσέρβα.

Δώρα: Να σε πάρει.

Η Δώρα προσπαθεί με διάφορα αιχμηρά αντικείμενα που υπάρχουν μπροστά της να ανοίξει την κονσέρβα.

Δώρα: Άνοιξε. Άνοιξε που να σε πάρει.

Στη σκηνή εμφανίζεται ο Θοδωρής κρατώντας ένα τουφέκι. Κοντοσιτέκεται και παρατηρεί περνώντας ένα τουφέκι στον ώμο του.

Θοδωρής: Τι κάνεις εκεί;

Η Δώρα αναστατώνεται και προσπαθεί να κρύψει την κονσέρβα. Ο Θοδωρής την πλησιάζει.

Θοδωρής: Σε ρώτησα κάτι.

Η Δώρα καταφέρνει να κρύψει την κονσέρβα σε μια μικρή σχισμή που υπάρχει σε ένα ντουλάπι.

Δώρα: Τίποτα. Δεν κάνω τίποτα.

Θοδωρής: Την έξυπνη μια χαρά ξέρεις να την κάνεις.

Δώρα: (ψιθυρίζοντας) Κι εσύ τον μπάσταρδο.

Θοδωρής: (έχοντας ακούσει τη Δώρα αλλά αδιαφορώντας) Θα μου πεις τώρα;

Δώρα: Δεν έχω να πω τίποτα.

Θοδωρής: Τίποτα;

Ο Θοδωρής σπρώχνει τη Δώρα από μπροστά του και τη ρίχνει στο πάτωμα. Ξεκινάει να ψάχνει στα ντουλάπια και να ρίχνει πράγματα κάτω.

Θοδωρής: Που την έβαλες;

Η Δώρα σωριασμένη στο έδαφος προσπαθεί να μπουσουλήσει μακριά του.

Θοδωρής: Πες μου που την έβαλες;

Ο Θοδωρής συνεχίζει να ψάχνει. Η Δώρα προσπαθεί να απομακρυνθεί μπουσουλώντας. Ο Θοδωρής κατευθύνεται προς το μέρος της και την αρπάζει από τα μαλλιά.

Θοδωρής: Θεε να μας πηδήξουν όλους;

Δώρα: Μια χαρά φιλαράκι είσαι μαζί τους. Δεν έχεις ανάγκη.

Θοδωρής: Αν δεν ήμουν μαζί τους, τώρα δεν θα κάναμε αυτή την κουβέντα. Θα μας είχαν καθαρίσει προ καιρού.

Δώρα: Καλύτερα θα 'ταν. Χίλιες φορές καλύτερα.

Θοδωρής: Δεν ξέρεις τι λες.

Δώρα: Ενώ ξέρεις εσύ. Προδότη.

Η Δώρα τον φτύνει στο πρόσωπο.

Θοδωρής: Μαλακισμένη.

Ο Θοδωρής ταρακουνάει το κεφάλι της Δώρας και μετά το αφήνει ελεύθερο.

Δώρα: Μας βγήκε και σωτήρας. Αφού μαχαίρωσε τη γυναίκα του, προσπάθησε να την πνίξει κι από πάνω.

Θοδωρής: Δεν μαχαίρωσα κανέναν. Μόνη της το 'κανε.

Δώρα: Μπα; Και σίγουρα μόνη της προσπάθησε να πνιγεί.

Θοδωρής: Της έκανα μπάνιο. Προσπαθούσα να βγάλω τη λέπρα από πάνω της. Βρομούσε σκατίλα.

Δώρα: Πώς το καταφέρνεις αυτό. Ήθελα να 'ξερα.

Ο Θοδωρής κατευθύνεται προς την κουζίνα και συνεχίζει να ψάχνει για την κονσέρβα. Η Δώρα σηκώνεται όρθια.

Θοδωρής: Ποιο πράγμα;

Δώρα: Να παραμυθιάζεσαι έτσι.

Θοδωρής: Πάρε περίληψη απ' τον εαυτό σου.

Δώρα: Γιατί τι έκανα εγώ;

Θοδωρής: Τι να πρωτοθυμηθώ; Ας ξεκινήσουμε με το ότι της διαβάζεις το χέρι.

Δώρα: Για να ξεχαστεί. Για να της δώσω ελπίδα.

Θοδωρής: *(ειρωνικά)* Το ότι της κάνεις ασκήσεις μπαλέτου, λες και θα γίνει πρίμα μπαλαρίνα στα Μπολσόι.

Δώρα: Για το μωρό. Για να ασηηθεί λιγάκι. Να γεννήσει χωρίς πόνους.

Παύση. Ο Θοδωρής κατευθύνεται προς το μέρος της Δώρας.

Θοδωρής: Ποιο μωρό Δώρα; Ποιο μωρό; Το ξέρεις ότι μπορεί να το 'χει σιοτώσει.

Δώρα: Όχι.

Θοδωρής: Μπορεί να έχει μέσα της ένα πεθαμένο έμβρυο. Να σαπίζει μέσα της μέχρι να σαπίσει και την ίδια.

Δώρα: Όχι. Χάιδεψα την κοιλιά της. Το αισθάνθηκα. Είναι ζωντανό και κλωτσάει.

Θοδωρής: *(με απογοήτευση)* Μετά λες ότι εγώ παραμυθιάζομαι.

Δώρα: Αλήθεια σου λέω. Το έπιασα κι ήταν ζωντανό.

Θοδωρής: Αυτό που αισθάνθηκες μπορεί να ήταν εσωτερικοί σπασμοί. Το σώμα της προσπαθεί να το ξεφορτωθεί. Να το αποβάλει.

Δώρα: Όχι, όχι μην το λες αυτό.

Θοδωρής: *(αγριεμένος)* Έχωσε το καπάκι μιας κονσέρβας μέσα της και προσπάθησε να το ξεκοιλιάσει.

Δώρα: Όχι, όχι.

Θοδωρής: *(πέφτει στα γόνατα και κλαίει)* Προσπάθησε να το σκοτώσει πριν πάρει την πρώτη του ανάσα. Πριν ακούσουμε το πρώτο του κλάμα. Πριν το δούμε ν' ανοιγοκλείνει τα μάτια του.

Η Δώρα κατευθύνεται προς το μέρος του Θοδωρή και τον χαϊδεύει στα μαλλιά.

Δώρα: *(συγκινημένη)* Ηρέμησε. Ηρέμησε. Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά.

Θοδωρής: *(συγκινημένος)* Για ποιο πράγμα με κατηγορείς; Επειδή προσπαθώ να μας προστατέψω;

Δώρα: Εντάξει. Ηρέμησε.

Θοδωρής: *(συγκινημένος)* Έχασα ήδη δυο παιδιά. Δεν θέλω να χάσω κι άλλο.

Δώρα: Δεν το ξέρεις αυτό. Μην το λες αυτό. Η πρώην σου μπορεί να διέφυγε μαζί τους. Μπορεί να σώθηκαν. *(διορθώνοντας)* Σίγουρα σώθηκαν. Έφυγαν με την Αρετή και τον Θωμά. Αυτοί είχαν πάντα τους τρόπους τους. Μπορεί εσύ να μην τους πήγαινες, αλλά την κρίσιμη στιγμή βοήθησαν την οικογένειά σου.

Θοδωρής: Όχι, Δώρα. Όχι.

Δώρα: Είμαι σίγουρη. Έφυγαν με τους γείτονές σας. Έχουν περάσει τα σύνορα κι είναι καλά. Είναι σε καλά χέρια.

Θοδωρής: *(συνέρχεται)* Δεν άφησαν κανέναν να φύγει. Τα σύνορα είναι γεμάτα χωματερές από νεκρούς.

Δώρα: Δεν το ξέρεις αυτό. Δεν μπορείς να το ξέρεις.

Ο Θοδωρής σηκώνεται όρθιος και βγάζει από την τσέπη του μια φωτογραφία.

Θοδωρής: Μου την έδωσαν ως προειδοποίηση. Δεν ήθελα να σας τη δείξω.

Ο Θοδωρής κατευθύνεται προς τη Δώρα και της δίνει τη φωτογραφία.

Δώρα: (συγκλονισμένη) Θεέ μου. Δεν είναι δυνατόν να το έκαναν άνθρωποι αυτό.

Θοδωρής: Το ίδιο είπε κι η Λίζα.

Δώρα: Δεν μπορεί να της έδειξες κάτι τέτοιο.

Ο Θοδωρής απευθύνεται στη Δώρα κρατώντας την από τα χέρια.

Θοδωρής: Όχι άλλα παραμύθια Δώρα. Αν κάνουν έφοδο και βρουν κονσέρβα στο σπίτι...

Δώρα: Ας τη φάμε τότε. Δεν θα καταλάβουν τίποτα.

Θοδωρής: Έχουν δορυφόρους. Θα σκανάρουν την περιοχή και θα βρουν το άδαιο κουτάκι.

Δώρα: Να το πάμε μακριά. Να το θάψουμε όσο μακρύτερα γίνεται.

Θοδωρής: (αγριεμένος) Σταμάτα. Σταμάτα. Δεν είναι αυτή η συμφωνία.

Δώρα: (έξαλλη) Η συμφωνία κι η συμφωνία. Νισάφι πια με τη συμφωνία. Δεν τη θέλω τη συμφωνία τους. Δεν θέλω καμιά συμφωνία μαζί τους.

Παύση

Θοδωρής: Η συμφωνία είναι να ψάχνουμε τη γύρω περιοχή και να μαζεύουμε τις κονσέρβες που θα βρισκουμε. Αν ο δορυφόρος ανιχνεύσει κονσέρβες που δεν θα 'χουμε βρει, θα μας σκοτώσουν όλους.

Δώρα: Ακούς τον εαυτό σου; Ακούς τι λες; Θα μας σκοτώσουν ότι και να γίνει. Είναι δυνατόν να μας την χαρίσουν; Γιατί; Για να μαζεύουμε κονσέρβες;

Θοδωρής: Δεν υπάρχει φαγητό. Η γη δε βγάζει τίποτα. Το χώμα έχει δηλητηριαστεί απ' τις βόμβες. Η χώρα βρίσκεται σε εμπόργκο. Ούτε μπαίνει, ούτε βγαίνει τίποτα. Ας κάνουμε αυτό που ζητάνε μέχρι να έρθει βοήθεια.

Δώρα: *(κλαίγοντας)* Βοήθεια. Βοήθεια. Ποια βοήθεια; Ποια βοήθεια; Μόνοι μας είμαστε σ' αυτό. Μόνοι μας.

Ο Θοδωρής παίρνει αγκαλιά τη Δώρα.

Θοδωρής: Γι' αυτό σου λέω. Ας κάνουμε αυτό που συμφωνήσαμε. Είμαστε Συλλέκτες Τροφής.

Δώρα: *(απαξιωτικά)* Συλλέκτες Τροφής. Να μαζεύουμε τις κονσέρβες γι' αυτούς και να τρώμε ένα ντοματάκι την ημέρα εμείς *(δείχνει προς τις δυο γλάστρες με τις ντοματιές)*. Ωραία συμφωνία.

Θοδωρής: Αυτήν έχουμε. Πες μου λοιπόν τώρα πού έβαλες την κονσέρβα. Πρέπει να βρίσκονται όλες στο σημείο συλλογής. Οποιαδήποτε βρεθεί αλλού, μέσα στην ακτίνα συλλογής του μήνα, αποτελεί λόγο για εκτέλεση.

Δώρα: *(μετά από σκέψη)* Στο χώρισμα, στο ντουλάπι πάνω από κει που 'ταν η κουζίνα.

Ο Θοδωρής ακολουθεί τις οδηγίες της Δώρας και βρίσκει την κονσέρβα. Ύστερα κατευθύνεται προς το μέρος της.

Θοδωρής: Κάνουμε αυτό που πρέπει Δώρα.

Δώρα: *(απογοητευμένη)* Αυτό που πρέπει.

Θοδωρής: Φεύγω. Πάω πρώτα αυτό κι ύστερα θα συνεχίσω το ψάξιμο. Η ακτίνα συλλογής αυτόν τον μήνα είναι μεγάλη κι η προθεσμία πλησιάζει.

Δώρα: *(απογοητευμένη)* Η προθεσμία. Ποια προθεσμία; Αφού έτσι κι αλλιώς...

Θοδωρής: Ο Γιώργος δεν πρέπει ν' αργήσει. Ελπίζω να καθάρισε την περιοχή του.

Δώρα: *(απογοητευμένη)* Ναι.

Θοδωρής: Φεύγω.

Ο Θοδωρής αποχωρεί απ' τη σκηνή.

Δώρα: *(απογοητευμένη)* Ναι, φύγε.

9.

Η Δώρα βρίσκεται στην κουζίνα εμφανώς καταβεβλημένη.

Δώρα: *(μονολογώντας)* Φύγε. Φύγε. Πήγαινε να καθαρίσεις για τους μπάσταρδους. Πήγαινε να προλάβεις την προθεσμία. Να τους κάνουμε τις βρωμιές πριν μας ξαποστείλουν.

Η Δώρα κοιτάζει στην άκρη του δωματίου το ξύλινο ραβδί με το οποίο έκανε μαθήματα μπαλέτου στη Λίζα στην πέμπτη σκηνή. Πλησιάζει με αργά βήματα και το πιάνει στα χέρια της. Χτυπάει το ραβδί με ένταση στο πάτωμα.

Δώρα: *(με μανία)* Δεν έρχεται κανείς εδώ. Α και μόνο να 'ρθει. Θα βλαστημήσει την ώρα και τη στιγμή.

Φαίνεται να συνειδητοποιεί πως είναι ανήμπορη μπροστά στον εχθρό.

Δώρα: *(με απογοήτευση)* Ναι Δώρα. Ναι, σίγουρα. Θα τους σκοτώσεις με κινήσεις μπαλαρίνας.

Παρόλα αυτά το ραβδί φαίνεται να της ξυπνάει αναμνήσεις. Ξεκινά να εκφωνεί ασκήσεις μπαλέτου δείχνοντας οδηγίες με το ραβδί στον αέρα. Πρώτα δειλά και στη συνέχεια πιο αποφασιστικά.

Δώρα: Πρώτη ποζισιόν. Προσοχή στα πόδια. Τα γόνατα ακριβώς πάνω από τα δάχτυλα. Καμάρες ανασηλωμένες. Τραβηγμένες επιγονατίδες. Μέσα η κοιλιά. Και ψηλώνω. Το πόδι πάει στη θέση πασέ. Τα χέρια ακριβώς μπροστά από τη ξιφοειδή απόφυση. Σηκωνόμαστε σε ρελεβέ αφού έχουμε μετατοπίσει το βάρος στα δάχτυλα. Και κλείνουμε αφού ψηλώσουμε.

Φαίνεται να μην της αρέσει αυτό που φαντάζεται ότι βλέπει.

Δώρα: Σκατά, σκατά, σκατά. Δεν βλέπετε τα χάλια σας; Δεν βλέπετε πως είστε; Κοιτάζτε τους εαυτούς σας. Κοιτάζτε τους καθρέφτες σας. Κοιτάζτε. Πώς θα προχωρήσουμε με τόση δειλία; Μου λέτε; Πώς;

Αφήνει κάτω το ραβδί. Φαίνεται αποφασισμένη να δείξει μόνη της την άσκηση.

Δώρα: Πάμε μαζί. Χωρίς λάθη αυτή τη φορά. Προσέχουμε τ' άκρα μας. Πρώτη ποζισιόν. Προσοχή στα πόδια. Τα γόνατα πάνω απ' τα δάχτυλα. Καμάρες ανασηκωμένες. Μέσα η κοιλιά. Ψηλώνω. Το πόδι πασέ. Τα χέρια μπροστά. Σηκωνόμαστε σε ρελεβε και...

Η Δώρα πέφτει κάτω και προς στιγμήν αναλογίζεται τι κάνει, αλλά δεν πτοείται και συνεχίζει. Εκφωνεί νέες ασκήσεις μπαλέτου δείχνοντας οδηγίες με το ραβδί στον αέρα.

Δώρα: Ωραία, ωραία. Δεν το βάζουμε κάτω. Απ' τα λάθη μαθαίνουμε. Πάμε μια ωραία, σωστή πιρουέτα. Τα πόδια πολύ καλά οντεόρ και στο πλιέ τα γόνατα ακριβώς πάνω απ' τα δάχτυλα. Κάθετος κορμός. Το βάρος ανάμεσα στα πόδια. Κάνουμε γεμάτο πλιέ και φεύγουμε σε πιρουέτα. Ισορροπία κρατημένη. Ψηλώνουμε και κλείνουμε σε πέμπτη ποζισιόν.

Φαίνεται πάλι να μην της αρέσει αυτό που βλέπει.

Δώρα: Δεν υπάρχει σωτηρία. Είμαστε άξιοι της μοίρας μας. Εμείς προκαλέσαμε όλα μας τα δεινά. Με την αφέλεια. Τη μετριότητα. Τον φόβο μας.

Πετάει κάτω το ραβδί. Φαίνεται αποφασισμένη να δείξει μόνη της την άσκηση.

Δώρα: Πάμε μια πιρουέτα να σπάσουμε καρδιές. Τα πόδια καλά οντεόρ και στο πλιέ τα γόνατα πάνω απ' τα δάχτυλα. Κάθετος κορμός. Το βάρος ανάμεσα στα πόδια. Πλιέ και φεύγουμε σε πιρουέτα. Κρατάμε ισορροπία. Ψηλώνουμε και κλείνουμε πέμπτη ποζισιόν.

Φαίνεται χαρούμενη με το αποτέλεσμα.

Δώρα: Ναι. Αυτό είναι. Μπράβο. Κάτι κάνουμε τώρα. Κάτι κάνουμε.

Σηκώνει το ραβδί και δίνει οδηγίες στον αέρα.

Δώρα: Ένα, δύο, τρία... Ένα, δυο, τρία... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois... Un, deux, trois...

Στη σκηνή μπαίνει ο Γιώργος, ο οποίος την παρακολουθεί να κάνει τις ασκήσεις.

Γιώργος: Θ' ανοίξεις πάλι τη σχολή;

Δώρα: Μακάρι να μπορούσα.

Γιώργος: Πρώτα βγαίνει η ψυχή τ' ανθρώπου...

Δώρα: Μην το λες αυτό. Μην το λες.

Γιώργος: Γιατί; Αθάνατη θα μείνεις εσύ;

Δώρα: Ναι μπορεί. Που το ξέρεις;

Γιώργος: Ναι, όπως τότε που σε νομίζαμε νεκρή απ' τους τσαμπουιάδες σου.

Δώρα: Τα είχα όλα υπό έλεγχο.

Γιώργος: Καλά, πες το στη Λίζα αυτό που σε είδε να σε μπαγλαρώνουν.

Δώρα: Δεν θα τους κάνω εγώ τη χάρη να τα παρατήσω έτσι εύκολα. Εδώ θα μείνω.

Ο Γιώργος ψάχνει στον σάκο του και βγάζει μια πλαστική θήκη εγγράφων μέσα στην οποία υπάρχει το περιεχόμενο μιας κονσέρβας.

Γιώργος: Καλά κυρία Αθάνατη, έλα δω τώρα να φας κάτι κι άσε τις εξυπνάδες.

Η Δώρα κατευθύνεται τρέχοντας προς τον Γιώργο.

Δώρα: Τι έχεις εκεί; Βρήκες κάτι;

Γιώργος: Σιγά. Ηρέμησε.

Δώρα: Τι είναι; Τι είναι; Πες μου τι είναι;

Ο Γιώργος σηκώνει στον αέρα την πλαστική θήκη με την τροφή και η Δώρα προσπαθεί να του κατεβάσει τα χέρια.

Γιώργος: Αν δεν ηρεμήσεις δε σου δίνω τίποτα.

Δώρα: *(ειρωνικά)* Καλά. Θα ηρεμήσω.

Ο Γιώργος απομακρύνεται και ξεχωρίζει ένα μικρό κομμάτι για την Δώρα.

Γιώργος: Πάρε αυτό.

Η Δώρα τρέχει να πάρει το κομμάτι και το περιεργάζεται με στοργή. Το τρώει αργά.

Γιώργος: Βρήκα μια κονσέρβα μισάνοιχτη και άδειασα τη μισή στο πλαστικό αυτό απ' την άδεια οδήγησης. Έριξα το κουτάκι μαζί με τα υπόλοιπα.

Δώρα: Κι αν το βρουν;

Γιώργος: Θα πούμε πως ήταν ήδη ανοιχτό.

Δώρα: Ο γαμπρός σου λέει πως παρακολουθούν τα πάντα.

Γιώργος: Μαλακίες

Δώρα: Δεν το πιστεύεις;

Γιώργος: Το λένε για να μας ψαρώνουν.

Δώρα: Καλά της έλεγα εγώ τότε να μην τον πάρει. Τον χέστη. Μάτσο τους είχε.

Γιώργος: Ναι, καλά τώρα.

Δώρα: Αυτός λίγο πριν, πήγε να με σκοτώσει, επειδή προσπάθησα ν' ανοίξω μια κονσέρβα.

Γιώργος: *(με έκπληξη)* Που τη βρήκες;

Δώρα: Τι πράγμα;

Γιώργος: Που στο διάολο βρήκες την κονσέρβα;

Δώρα: *(αμήχανα)* Ε δεν ξέρω.

Γιώργος: Δεν ξέρεις που βρήκες την κονσέρβα;

Δώρα: Δεν θυμάμαι. Δεν ξέρω.

Γιώργος: Με κλέβεις μωρή μαλακισμένη;

Δώρα: Όχι. Όχι, όχι, όχι.

Γιώργος: Που είναι η άλλη κονσέρβα;

Δώρα: Ποια άλλη;

Ο Γιώργος ταρακουνάει με δύναμη την Δώρα και στη συνέχεια προσπαθεί να την πνίξει.

Γιώργος: Μου λείπουν δυο κονσέρβες. Πες μου που είναι η άλλη κονσέρβα μη σε πνίξω.

Δώρα: *(με δυσκολία να μιλήσει)* Στο σπασμένο πλακάκι κάτω από το ψυγείο.

Ο Γιώργος κατευθύνεται προς το ψυγείο και βρίσκει την κονσέρβα. Μετά επιστρέφει στη Δώρα.

Γιώργος: Μην ξαναπλώσεις χέρι στα πράγματά μου...

Δώρα: Εσύ είπες ότι δεν ελέγχουν τίποτα.

Γιώργος: Άλλο να βρουνε μια γαμημένη παλιοκαιρινή κονσέρβα μισογεμάτη κι άλλο να βρουν μια άδεια κονσέρβα με φρέσκο άνοιγμα. Πας καλά; Το ίδιο λες να 'ναι;

Η Δώρα δε μιλάει και αρχίζει να συγκινείται.

Δώρα: Αχάριστε. Να θες να πνίξεις την ίδια σου την μάνα.

Γιώργος: Να μάθεις να μην απλώνεις τα κουλά σου.

Δώρα: Άκου πως μου μιλάει.

Γιώργος: Άσε τώρα τις κλάψες. Και κράτα λίγο για την Λίζα.

Δώρα: *(με έκπληξη)* Πας καλά; Αυτή θα του το πει αμέσως.

Γιώργος: Ναι, αλλά πρέπει να φάει κάτι. Δεν είναι μόνη της.

Δώρα: Από πότε ενδιαφέρθηκες εσύ για το μούλικο της αδερφής σου;

Γιώργος: Μη μιλάς έτσι.

Δώρα: Γιατί; Δεν μπορούσε να της κάνει παιδί τόσα χρόνια. Τώρα βρήκε; Που καταστράφηκε ο κόσμος; Δεν είναι δικό του. Με κάποιον άλλον έχει τραβηχτεί.

Γιώργος: Σταμάτα. Δεν ξέρεις τι λες. Η πείνα σ' έχει βαρέσει κατακούτελα.

Δώρα: Ναι, εμένα μ' έχει βαρέσει η πείνα ή εσένα κάτι άλλο;

Γιώργος: Εμένα; Τι;

Δώρα: Δεν ξέρω. Πολύ αρπαγμένος δεν είσαι; Θες να μου πεις τι συμβαίνει;

Γιώργος: Τίποτα. Δεν συμβαίνει τίποτα.

Ο Γιώργος απομακρύνεται ντροπιασμένος στην άλλη άκρη της σκηνής. Φυλάει μέσα στον σάκο το υπόλοιπο της κονσέρβας. Η Δώρα τον βλέπει και κουνάει αποδοκιμαστικά το κεφάλι της.

Δώρα: Ο πατέρας σου φταίει για όλα. Αν δεν είχε πεθάνει θα μας είχε πάρει πιο νωρίς απ' αυτήν την κωλοχώρα.

Γιώργος: Μα τι λες; Ο πατέρας έχει πεθάνει πάνω από δέκα χρόνια. Τι να σου έκανε;

Δώρα: Δεν θα μ' άφηνε να σας ακούσω. Θα 'χαμε φύγει απ' τους πρώτους.

Γιώργος: Με τους χέστες; Και μετά λες εμάς δειλούς;

Δώρα: Με τους έξυπνους. Αυτοί δεν ήταν δειλοί.

Γιώργος: Ναι καλά. Τραγούδα τώρα.

Δώρα: Ναι, όχι είμαι εγώ η έξυπνη, που πάω και κάνω την ανάγκη μου στην πλατεία.

Γιώργος: Μπα εδώ μέσα θες να τα κάνεις; Να βρωμίσουμε;

Δώρα: Τι να σου πω. Δεν ξέρω. Περίμενα τον άλλον όλη μέρα να 'ρθει, για να μην την αφήσω μόνη και...

Γιώργος: Να μην μου πεις τίποτα. Να πας και να μην αργήσεις. Τέτοια ώρα μπορεί να κυκλοφορεί καμιά ομάδα κρούσης.

Η Δώρα κατευθύνεται προς την έξοδο.

Δώρα: Να μην της δώσεις τίποτα. Θα του το πει.

Η Δώρα φεύγει απ' τη σκηνή.

10.

Ο Γιώργος ψάχνει στην κουζίνα να βρει και άλλες κονσέρβες.

Γιώργος: Δεν μπορεί. Κάποια άλλη θα 'χεις εσύ εδώ.

Ο Θοδωρής μπαίνει στη σκηνή.

Θοδωρής: Σου 'χω πει να μην την αφήνεις μόνη της.

Ο Γιώργος συνεχίζει να ψάχνει στην κουζίνα.

Θοδωρής: Μ' ακούς;

Γιώργος: Νομίζω είναι ικανή να πάει προς νερού της.

Θοδωρής: Δεν την εμπιστεύομαι. Αν εμφανιστούν μπροστά της, θα τους επιτεθεί.

Γιώργος: Τότε γιατί δεν έκατσε μαζί της;

Θοδωρής: Μ' έβρισε.

Γιώργος: Και μένα; Δε θα με βρίσει;

Θοδωρής: Άλλο εσύ.

Ο Γιώργος συνεχίζει να ψάχνει στην κουζίνα χωρίς να του δίνει σημασία.

Θοδωρής: Τι κάνεις;

Γιώργος: Έλεγχο.

Θοδωρής: Είχε κι άλλη κονσέρβα;

Γιώργος: Κι άλλη;

Θοδωρής: Την βρήκα πριν με μια κονσέρβα στα χέρια.

Γιώργος: Έκανες έλεγχο;

Ο Θοδωρής ξεκινάει να ψάχνει κι αυτός στην κουζίνα.

Γιώργος: Να τελειώσουμε πριν έρθει.

Ο Θοδωρής βρίσκει σε ένα ντουλάπι ένα κουδούνι που φοράνε στο λαιμό των ζώων. Αρχίζει να το κουδουνίζει.

Θοδωρής: Τι 'ναι αυτό;

Γιώργος: *(χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει)* Δεν ξέρω.

Θοδωρής: Είχατε πρόβατα;

Γιώργος: *(χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει)* Σιγά μην είχαμε και γελάδια.

Θοδωρής: Κάτι τέτοιο είναι πάντως.

Ο Θοδωρής συνεχίζει να παίζει το κουδούνι. Ο Γιώργος φαίνεται να θυμάται περί τίνος πρόκειται και κατευθύνεται προς τον Θοδωρή.

Γιώργος: Για να δω. Το κράτησε.

Ο Γιώργος περιεργάζεται το κουδούνι.

Θοδωρής: Απ' το χωριό;

Γιώργος: *(αμήχανα)* Ναι.

Θοδωρής: Σκύλος;

Γιώργος: *(αμήχανα)* Κατσίκια. Η Μπέλα.

Ο Γιώργος φαίνεται να συγκινείται.

Θοδωρής: Έκανε ωραίο σουβλι;

Γιώργος: Της είχε στοιχίσει πολύ.

Θοδωρής: *(γελώντας)* Ε καλά πόσο έκανε μια κατσίκια;

Γιώργος: Της Λίζας. Την πείραξε πολύ όταν τη σκότωσε ο παππούς.

Θοδωρής: Σιγά. Όλα τα παιδιά θα κλαίγανε.

Γιώργος: Δεν κατάλαβες. Αυτή έκλαιγε επειδή ήθελε να τη σκοτώσει η ίδια.

Θοδωρής: Η ίδια;

Γιώργος: Η Μπέλα είχε γεννήσει ένα κατσιάκι κι η Λίζα νόμιζε πως ήταν η μαμά του. Ακόμη και στο κρεβάτι της το 'βαζε. Έφτιαχνε στεφάνια και τα φορούσε στο λαιμό του. Μάζευε ηλιοτρόπια και του τα 'δινε να τα φάει με το ζόρι. Το κασίκι ούτε να τα δει. Έτρεχε να βρει το βυζί της Μπέλας.

Θοδωρής: *(γελώντας)* Δεν μου τα 'πες αυτά πριν την παντρευτώ.

Γιώργος: Η Λίζα δεν άντεχε να το βλέπει. Ζήλευε. Όποτε έσκυβε το κατσιάκι να βυζιάξει, η Λίζα έτρεχε καταπάνω στην Μπέλα και την κλωτσούσε στα βυζιά. Η Μπέλα έφευγε τρομοκρατημένη, σιούζοντας απ' τον πόνο. Τότε η Λίζα έπεφτε στα γόνατα, έβγαζε την μπλούζα της και καλούσε το κασίκι να έρθει να βυζιάξει απ' την ίδια.

Θοδωρής: Πάντα είχε μεγάλη ιδέα για τα βυζιά της.

Γιώργος: Στην αρχή το κατσιάκι φοβόταν και δεν πλησίαζε. Αλλά σιγά σιγά τη συνήθισε. Κι έτσι μια φορά την πλησίασε αρκετά, έχωσε τη μουσούδα του στο στήθος της και άρχισε να της γλύφει τις θηλές. «Δες με. Δες με θηλάζω» μου έλεγε με καμάρι η ηλίθια, κι ενώ σφάδαζε απ' τον πόνο, δεν το 'δειχνε. Το κασίκι της είχε δαγκώσει τη ρώγα και τα αίματα έτρεχαν ποτάμι.

Θοδωρής: Τυπική Λίζα.

Γιώργος: Λιποθύμησε. Ήρθαν και τη μάζεψαν και μετά από δυο μέρες ο παππούς σκοτώσε και τη Μπέλα και το κατσιάκι της. Έκανε μήνες να τους μιλήσει. Όχι τόσο επειδή σκοτώσαν το μικρό. Άλλωστε της είχε φάει το βυζί. Αλλά επειδή δεν είχε σκοτώσει εκείνη τη Μπέλα. Δεν της έδωσε ο παππούς να κρατάει το μαχαίρι την ώρα που την έσφαζε, και το κρατούσε μανιάτικο.

Θοδωρής: *(αλλάζοντας θέμα και διάθεση)* Ποιανού είναι το μωρό Γιώργο;

Γιώργος: *(αδιαφορώντας για την ερώτησή του)* Ψάξε κι από κει να τελειώνουμε.

Θοδωρής: Σε ρώτησα κάτι.

Γιώργος: Ναι, το πρόσεξα.

Θοδωρής: Γιατί το κάνεις αυτό;

Γιώργος: Εγώ γιατί το κάνω; Εγώ;

Παύση. Οι δύο άντρες συνεχίζουν να ψάχνουν.

Θοδωρής: Η Δώρα νομίζει πως το παιδί είναι δικό μου.

Γιώργος: Δεν είναι ηλίθια.

Θοδωρής: Δηλαδή;

Γιώργος: Απλά δεν θέλει να το παραδεχτεί.

Παύση. Οι δύο άντρες συνεχίζουν να ψάχνουν.

Θοδωρής: Πες μου ποιος καριόλης ήταν.

Γιώργος: Γιατί; Τι θα κάνεις;

Θοδωρής: Θα σου πω εγώ τι θα κάνω.

Γιώργος: Τι; Τι θα κάνεις; Θα στήσεις καρπούλι και θα σκοτώσεις κάποιον απ' αυτούς; Και μετά δεν τρέχει μία;

Θοδωρής: Βίασαν την αδερφή σου. Βίασαν τη γυναίκα μου. Πως μπορείς να είσαι τόσο αδιάφορος;

Γιώργος: Αδιάφορος; Εγώ; Έλα εδώ. Έλα εδώ.

Ο Θοδωρής πλησιάζει τον Γιώργο και κοιτάζουν έξω από ένα σπασμένο παράθυρο..

Γιώργος: Κοίτα μπροστά σου Θοδωρή. Τι βλέπεις; Βλέπεις πουθενά την παλιά μας ζωή; Βλέπεις πουθενά λογική; Βλέπεις τίποτα άλλο εκτός από σκόνη και θάνατο; Αυτό το καρτσάκι εκεί κάτω. Είναι έξι μήνες εκεί παρατημένο. Τις πρώτες μέρες κάποιοι έτρεξαν να βοηθήσουν. Τους εκτέλεσαν επί τόπου. Προσπάθησα κι εγώ. Μου κάψανε το πρόσωπο. Έκλαιγε δυο

μέρες. Μετά σταμάτησε. Ήρθαν τα όρνια. Άκουγα να του σκίζουν το δέρμα. Να κοπανάνε με τα ράμφη τους το μικρό του στέρνο. Δεν είχε δύναμη να κλάψει. Δεν ακουγόταν κλάμα. Ακουγόταν μόνο ένας ελαφρύς αναστεναγμός. Ένα φύσημα. Δικό μου; Δικό του; Κάποιου άλλου; Ύστερα άρπαξαν το κεφαλάκι του, πέταξαν ψηλά, πάνω απ' τις πολυκατοικίες και το άφησαν να πέσει με δύναμη στον δρόμο. Δεν άφησαν ούτε ένα κοκαλάκι.

Θοδωρήs: Γιατί μου το λες αυτό;

Γιώργος: Για να σταματήσεις να κάνεις τον ήρωα.

Θοδωρήs: Δεν κάνω τον ήρωα. Προσπαθώ να βοηθήσω την αδερφή σου να το ξεπεράσει.

Γιώργος: Πώς; Αφήνοντάς την χωρίς άντρα;

Θοδωρήs: Μα δεν γίνεται να κάνεις τον ανίδεο. Δεν βλέπεις ότι δεν είναι καλά;

Γιώργος: Γιατί ποιος είναι καλά Θοδωρή; Κουβαλάει ένα παιδί που η ίδια δεν θέλει.

Θοδωρήs: Γιατί να το θέλει; Την βίασαν.

Γιώργος: Γιατί εάν δεν το γεννήσει θα μας σκοτώσουν όλους. Πόσες φορές θα στο πω;

Θοδωρήs: Ναι, ναι καλά. Θέλεις να πιστέψω ότι μπήκαν εδώ μέσα, κατάλαβαν ότι η Λίζα είναι έγκυος και μετά σας απείλησαν ότι εάν δεν γεννηθεί ζωντανό το παιδί θα μας σκοτώσουν όλους.

Γιώργος: Ακριβώς.

Θοδωρήs: Ποιόν δουλεύεις ρε συ Γιώργο; Αφού μεταξύ μας είμαστε τώρα. Γιατί δεν μου λες ποιος είναι ο πραγματικός λόγος;

Γιώργος: (μαγκωμένος) Ποιος λόγος δηλαδή;

Θοδωρήs: Δεν θα μου πεις;

Γιώργος: Τι να σου πω;

Θοδωρής: Ότι λες όλες αυτές τις μαλακίες απλά για να κάνεις τη Λίζα να κρατήσει με το ζόρι το μωρό.

Γιώργος: Γιατί;

Θοδωρής: Μπας και συνέλθει. Αλλά φίλε, αυτή δεν την βλέπω να συνέρχεται ούτε στον αιώνα τον άπαντα.

Γιώργος: Μην το λες. Θα είναι διαφορετικά όταν το κρατήσει στην αγκαλιά της.

Θοδωρής: Ναι, και αφού της το πάρουν θα 'ναι ακόμη καλύτερα. Ρε σανό μασάω;

Γιώργος: *(συνεχίζοντας να ψάχνει)* Ό,τι μου 'πανε σας λέω. Δεν ξέρω τίποτα άλλο. Κι απ' ότι φαίνεται ούτε η Δώρα έκρυψε άλλη κονσέρβα.

Παύση. Ακούγονται βήματα. Κάποιος πλησιάζει.

11.

Η Δώρα μπαίνει στη σκηνή και κοιτάζει τους δύο άντρες.

Δώρα: Τελειώσατε;

Γιώργος: Έχεις κρύψει άλλη;

Δώρα: Για να την πας στα φιλαράκια σου; Να σου πούνε μπράβο;

Θοδωρήs: Πάλι τα ίδια; Γιατί το κάνεις αυτό;

Η Δώρα δεν απαντάει και την προσοχή της κερδίζει το κουδουνάκι της Μπέλας. Κατευθύνεται προς το μέρος του και το παίρνει στα χέρια της.

Δώρα: Αυτό δεν μπορούν να το σκανάρουν οι δορυφόροι τους;

Θοδωρήs: Δεν έχει το σχήμα που ψάχνουν.

Δώρα: *(αμφισβητώντας τα λόγια του Θοδωρή)* Μα καλά, τώρα θες και τα λες αυτά; Εσύ μας βγήκες βασιλικότερος του Βασιλέως.

Θοδωρήs: Προσπαθώ να βγάλω μιαν άκρη.

Δώρα: Ναι, μην προσπαθείς τόσο.

Θοδωρήs: Τι θες να πεις;

Γιώργος: Ας' την Θοδωρή.

Παύση. Η Δώρα κουδουνίζει το μικρό κουδούνι.

Γιώργος: Γιατί το κράτησες;

Δώρα: Όχι εγώ. Ο πατέρας σου.

Γιώργος: Την αγαπούσε πολύ.

Δώρα: Τι έκανε;

Γιώργος: Την αγαπούσε.

Παύση.

Δώρα: Την αγαπούσε. Την αγαπούσε. Τι είναι αυτό; Τι σημαίνει αυτό; Δεν θυμάμαι τι σημαίνει αυτό. Δεν καταλαβαίνω τι λες. Δεν μπορεί κάποιος που ήξεραν τι σημαίνει αυτή η λέξη να ζουν σήμερα. Δεν μπορεί να ξέρεις εσύ τι σημαίνει αυτή η λέξη. Εσύ, εγώ, εμείς, όλοι μας. Δεν ξέρουμε τι σημαίνει. Δεν μπορούμε. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να τη ξεχάσουμε και να μην την ξαναπούμε ποτέ. Γιατί αλλιώς θα μας κάψει τη γλώσσα. Θα μας την κάψει. Ποτέ ξανά αυτή η λέξη. Ποτέ ξανά. Μόνο το μίσος θα μας γιατρέψει. Μόνο αυτό θα μας κρατήσει ζωντανούς.

Γιώργος: Δεν το εννοείς αυτό.

Δώρα: Τώρα που ήμουν έξω, χωμένη μέσα στα ούρα και τα σκατά, πέρασε απέναντι τρέχοντας ένα μικρό παιδί. Θα 'ταν δέκα, δώδεκα. Όχι παραπάνω. Κι έτρεχε, έτρεχε σαν τον δαίμονα. Σίφουνας. Και πρόλαβα να δω μόνο δύο πράγματα. Μόνο δύο. Ξέρεις ποια δύο πράγματα πρόλαβα να δω; Ξέρεις; Το πρώτο ήταν το μίσος στα μάτια του. Μίσος, καθαρό μίσος. Και προσπάθησα να κλείσω τα μάτια να μη βλέπω άλλο. Αλλά δεν μπορούσα. Γιατί το μίσος του μ' ακινητοποίησε. Γιατί το μίσος ήταν αυτό που του έδινε όλη τη δύναμη να τρέξει. Να φύγει. Να σωθεί. Και ξέρεις ποιο ήταν το δεύτερο πράγμα που πρόλαβα να δω; Ξέρεις; Έτρεχε με τα χέρια. Με τα χέρια. Μ' ακούς; Έτρεχε με τα χέρια επειδή δεν είχε πόδια. Ήταν κομμένα και τα δύο. Κι έσερνε ότι είχε απομείνει. Δαίμονας. Ένας δαίμονας που έπαιρνε δύναμη απ' το μίσος. Το μίσος. Να τρέξει. Να φύγει. Να φύγει μακριά. Μακριά.

Παύση.

Θοδωρής: Ωραία. Οπότε αποφάσισες ότι από 'δω και πέρα θα μας μισείς για να φύγεις μακριά; Ωραίο σχέδιο.

Γιώργος: Άφησέ την ήσυχη.

Δώρα: Ναι, είδαμε και τα δικά σου τα σχέδια που μας οδήγησαν.

Θοδωρής: Είμαστε κι οι τέσσερις ζωντανοί. Οπότε μια χαρά νομίζω τα 'χουμε καταφέρει.

Δώρα: Και για τη Λίζα το λες αυτό;

Θοδωρής: Γιατί έπαθε κάτι;

Δώρα: Εσύ τι λες; Δεν έχει πάθει τίποτα;

Η Λίζα μπαίνει στη σκηνή.

Λίζα: Κι εγώ θα 'θελα να το μάθω αυτό μαμά. Ξέρεις ακριβώς τι έχω πάθει;

Γιώργος: Λίζα.

Πάυση.

Λίζα: Λοιπόν. Θα μου πεις να μάθω κι εγώ;

Δώρα: Μάλλον εσύ θα πρέπει να μας το πεις αυτό.

Θοδωρής: Έχει δίκιο η Δώρα, Λίζα. Μόνο εσύ μπορείς να μας το πεις.

Λίζα: Θυμάσαι ένα τραγούδι που μου 'λεγες μικρή μαμά; Τότε που δε με μισούσες. Τότε που μ' αγαπούσες;

Δώρα: Σου έλεγα πολλά τραγούδια. Δεν είναι η ώρα για τραγούδια.

Γιώργος: Πάντα είναι ώρα για ένα ωραίο τραγούδι.

Δώρα: *(επικριτικά)* Μάλιστα. Τι να πω;

Λίζα: Μ' όλες τις πόρτες ανοιχτές

Είμαι το ρεύμα του αέρα

Ειμ' ένα σπίτι αδειανό

Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Σαν ερημονήσι

Πνιγμένο απ' τη θάλασσα

Κι οι ακτές μου σιωπηλές
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Η Λίζα κατευθύνεται προς το μέρος της Δώρας.

Λίζα: Δεν μιλάει για μίσος αυτό το τραγούδι μαμά. Πώς θα μπορούσε;

Δώρα: Άλλη εποχή. Άλλη ζωή. Άλλη εγώ. Άλλη εσύ.

Λίζα: Ξέρεις πόσες φορές, όταν σ' ακούω να μιλάς, φαντάζομαι ότι δεν λες αυτά που λες. Για το μίσος, για το πόσο κότες είμαστε εμείς και πόσο γενναία είσαι συ. Κλείνω τα μάτια μου. Κλείνω τ' αυτιά μου. Και σε φαντάζομαι να τραγουδάς μαζί μου. Θα τραγουδήσεις μαζί μου μαμά;

Δώρα: Άλλη εγώ. Άλλη εσύ.

Θοδωρή: Είσαι πολύ σκληρή.

Γιώργος: Τραγουδά μαμά. Έχεις τόσο ωραία φωνή.

Δώρα: Άλλη εποχή. Άλλη ζωή.

Η Λίζα συνεχίζει το τραγούδι και το απευθύνει προς την Δώρα.

Λίζα: Ομορφιά ξεθωριασμένη
Γυμνή το καταχείμωνο
Είμαι σώμα πεινασμένο
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Φαγωμένη απ' το σαράκι
Νεκρή σε γυάλινο φέρετρο
Γεμίζω ρυτίδες
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα
Κι αν αργήσεις συ να 'ρθεις
Θα μ' έχουν βάλει μεσ' τη γη
Μόνη, άσχημη κι ωχρή
Χωρίς εσένα, χωρίς εσένα, χωρίς εσένα

Δώρα: Μην ανησυχείς. Δεν θα μπει κανείς μας σε φέρετρο. Όλους το μαύρο χρώμα θα μας φάει.

Θοδωρή: Τραγουδάς τόσο όμορφα αγάπη μου.

Λίζα: Αγάπη μου; Το εννοείς μετά από αυτό *(δείχνει την κοιλιά της)*; Εγώ δεν θα 'θελα ούτε να με ξαναδώ.

Θοδωρή: Δεν έφταιγες εσύ. Αχ και μόνο να ήμουν εδώ.

Δώρα: Δεν κατάλαβα; Τι συνέβη;

Πάυση. Δεν απαντάει κανείς στη Δώρα.

Δώρα: Ρώτησα κάτι Θοδωρή; Πες μου τι συνέβη;

Θοδωρή: Τι θες τώρα; Τίποτα δεν συνέβη.

Δώρα: Πες μου που να σε πάρει.

Η Δώρα επιτίθεται στον Θοδωρή.

Θοδωρή: Την βίασαν. Είσαι ευχαριστημένη τώρα; Την βίασαν. Το παιδί δεν είναι δικό μου.

Δώρα: Δηλαδή; Λίζα. Λίζα μου. Μωρό μου.

Η Δώρα κατευθύνεται προς τη Λίζα για να την αγκαλιάσει, αλλά η Λίζα την αποδιώχνει.

Λίζα: Άφησέ με. Τώρα σε πήρε η αγάπη;

Δώρα: Μωρό μου. Συγχώρεσέ με. Δεν ήξερα. Δεν ήξερα.

Λίζα: Φύγε. Άφησέ με.

Θοδωρή: Έλα εδώ αγάπη μου. Έλα σε μένα.

Η Λίζα πλησιάζει τον Θοδωρή.

Λίζα: Ξέρεις πόσους εφιάλτες είχα στον ύπνο μου μαζί σου; Ότι μου μιλάς άσχημα, ότι με κατηγορείς, ότι με βάζεις σε μια τεράστια δεξαμενή και με πνίγεις;

Θοδωρής: Με μένα; Εμένα; Εγώ δεν θα ΄κανα ποτέ τίποτα για να πειράξω την αγάπη μου και το μωρό μας.

Λίζα: Το μωρό μας; Μα δεν είναι το μωρό μας.

Θοδωρής: Είναι το μωρό μας. Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα άλλο.

Λίζα: Δυστυχώς όμως θα πρέπει ν' ακούσεις και κάτι ακόμη.

Γιώργος: Λίζα, νομίζω είσαι αρκετά κουρασμένη. Καλύτερα να ξαπλώσεις.

Λίζα: *(αγριεμένη)* Δεν είμαι κουρασμένη. Δεν θέλω να ξαπλώσω. Δεν είναι εφιάλτης αυτός. Εδώ κάνω ό,τι θέλω εγώ. Ό,τι θέλω εγώ.

Γιώργος: Ίσως όμως αυτό που θες να κάνεις, να μην είναι αυτό που πρέπει να κάνεις.

Λίζα: *(αγριεμένη)* Σταμάτα.

Γιώργος: Ίσως οι εφιάλτες σου να προσπαθούν να σε προστατέψουν.

Θοδωρής: Δεν καταλαβαίνω. Τι λέτε;

Πάυση.

Δώρα: Τι συμβαίνει Γιώργο; Τι είναι αυτό που δεν μας λέτε;

Λίζα: Την ημέρα που ήρθαν αυτοί εδώ...

Γιώργος: Σταμάτα Λίζα. Σταμάτα.

Λίζα: ...έβαλαν ένα όπλο στο κεφάλι μου...

Γιώργος: Σταμάτα Λίζα. Σταμάτα.

Λίζα: ...κι ένα όπλο στο κεφάλι του Γιώργου...

Γιώργος: Σταμάτα. Για όνομα του Θεού.

Λίζα: ...και τον ανάγκασαν να με βιάσει...

Γιώργος: Σταμάτα. Σταμάτα.

Λίζα: ...αλλιώς θα μας σκότωναν και τους δύο...

Γιώργος: Σταμάτα. Σταμάτα.

Παύση. Σοκαρισμένοι η Δώρα και ο Θοδωρής δεν ξέρουν πώς να αντιδράσουν.

Λίζα: Τ' ακούς μαμά; Το μίσος τους το έκανε αυτό. Αυτό το μίσος που λες ότι θα μας σώσει. Αυτό, αυτό, αυτό. Αυτό το μίσος. Έβαλαν τον αδερφό μου να με βιάσει ξανά και ξανά, διαφορετικά θα μας τίναζαν τα μυαλά στον αέρα.

Γιώργος: Σταμάτα. Σταμάτα.

Παύση. Η Λίζα πλησιάζει την Δώρα.

Λίζα: Δωσ' το μου σε παρακαλώ.

Δώρα: Ποιο;

Λίζα: Το κουδουνάκι της Μπέλας. Δωσ' το μου σε παρακαλώ.

Η Δώρα βγάζει από την τσέπη της το κουδούνι και της το δίνει.

Λίζα: Το χρειάζομαι τώρα για το δικό μου μωρό. Εγώ δε θα είμαι απρόσεχτη σαν την Μπέλα. Δεν θα πηγαίνω απρόσκλητη σε γεύματα όπως η Μπέλα ή δε θα μισώ τα παιδιά μου όπως εσύ.

Δώρα: Δεν είπα αυτό.

Η Λίζα κουδουνίζει το κουδούνι.

Λίζα: Το ακούτε τι ωραίο ήχο κάνει. Να δείτε στο μπαλκόνι... θα ακούγεται ακόμη καλύτερα.

Η Λίζα βγαίνει στο μπαλκόνι. Οι υπόλοιποι τρεις την ακολουθούν.

Γιώργος: Μα τι κάνει;

Θοδωρής: Πού πάει; Μπες μέσα θα σε σκοτώσουν.

Δώρα: Γύρνα πίσω. Θα περάσει η περιπολία τους.

Γιώργος: Αδερφούλα.

Θοδωρής: Αγάπη μου.

Δώρα: Μωρό μου.

12.

Επανάληψη της πρώτης σκηνής. Στη σκηνή η Λίζα προσπαθεί να ισορροπήσει επάνω σε ένα σχοινί (ή το κάγκελο του μπαλκονιού). Οι υπόλοιποι τρεις είναι κοντά της και προσπαθούν να την μεταπείσουν να κατέβει.

Θοδωρής: Δεν θα τα καταφέρεις.

Δώρα: Μα τι κάνεις; Ακόμη να ετοιμαστείς;

Γιώργος: Είσαι αντράκι. Πάντα ήσουν.

Θοδωρής: Ποτέ σου δεν το κατάλαβες.

Δώρα: Δεν θα σε περιμένουν για πάντα Λίζα μου.

Γιώργος: Όταν ο γέρος μου την έμπαινε, εσύ ήσουν εκεί. Να μπεις μπροστά. Να με υπερασπιστείς. Να με βοηθήσεις να σταθώ στα πόδια μου.

Η Λίζα συνεχίζει να ισορροπεί.

Θοδωρής: Παράτα τα Λίζα...

Δώρα: Έλα αγάπη μου να σε βοηθήσω. Να φορέσεις εκείνο το υπέροχο φλοράλ τρουακάρ που πήραμε το Σάββατο. Να σου χτενίσω τα μαλλάκια σου. Να γίνεις η μικρή μου πριγκίπισσα. Να με βοηθήσεις κι εσύ να κουμπώσω το φόρεμά μου.

Γιώργος: Τώρα είναι αλλιώς Λίζα. Δεν μπορώ να σε βλέπω εκεί πάνω. Σε παρακαλώ πολύ. Με πιάνει υψοφοβία. Δεν μπορώ να κοιτάζω άλλο.

Η Λίζα δείχνει να ανησυχεί.

Θοδωρής: Σταμάτα να κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις.

Δώρα: Δεν θα τα καταφέρεις. Δεν το βλέπεις ότι δεν μπορείς.

Γιώργος: Κατέβα κάτω. Δεν θα τα καταφέρεις.

Η Λίζα εξακολουθεί να ισορροπεί.

Θοδωρής: Δεν μπορείς. Έλα.

Δώρα: Μα επιτέλους. Παράτα τα Λίζα.

Γιώργος: Έλα αδερφούλα.

Θοδωρής: Που να σε πάρει ξεροκέφαλη. Μια ζωή να κάνεις το μωρό. Μια ζωή να ζητάς την προσοχή των άλλων. Κατέβα κάτω αμέσως. Κατέβα κάτω γιατί αλλιώς. Που να σε πάρει.

Δώρα: Ως πότε θα κάνεις την ηρωίδα; Ετοιμάσου να φύγουμε.

Γιώργος: Μα επιτέλους. Παράτα τα Λίζα.

Η Λίζα αρχίζει να ανασαίνει βαριά ενώ συνεχίζει να ισορροπεί.

Λίζα: Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω... το περπάτημα του αετού... το πέταγμα της γάτας... Το ένα πόδι πίσω από το άλλο... τα πρώτα μου βήματα... εδώ στη Γη... στη ζωή... στη ζωή... Με δύναμη, με σιγουριά... Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω... Ήξερα την κατεύθυνση, ήξερα τον δρόμο... Μόνη έφτιαξα την ιστορία μου... Μόνη το μέλλον μου... Ξέρω την πορεία μου, ξέρω τον δρόμο μου... Το ένα πόδι μπροστά, το άλλο πίσω...

Η Λίζα προσπαθεί να ισορροπήσει.

Λίζα: Δεν θα τα καταφέρεις Λίζα... Παράτα τα Λίζα... Δεν είναι για σένα... Το ένα πόδι πίσω από το άλλο... τα πρώτα μου βήματα... εδώ στη Γη... στη ζωή... στη ζωή... Με δύναμη, με σιγουριά... Ηλίθια, ηλίθια, ηλίθια... Δεν θα τα καταφέρεις ηλίθια...

Στο χέρι της Λίζας βρίσκεται ένα μεγάλο αιχμηρό αντικείμενο, το καπάκι μιας κονσέρβας. Η Λίζα το περιεργάζεται και το κοιτάζει με απορία.

Λίζα: Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις... Εμπρός λοιπόν... Τέλειωσε μια ώρα αρχύτερα...

Η Λίζα καρφώνει το αντικείμενο στην κοιλιά της με αποτέλεσμα να πέσει από το σχοινί.

Σκοτάδι.